DIREKT AKTION

NR 6/97 (8) DECEMBER-JANUARI 15 kr SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

INNEHÅLL

nr 6/97

Ny lag om tvångsarbete för unga:

Vägra jobba utan lön!

Vid årsskiftet införs en ny tvångslag mot arbetslösa unga. Det handlar om att arbetslösa ungdomar mellan 20 och 25 år som varit arbetslösa i 100 dagar ska tvingas ta kommunalt organiserade heltidsjobb eller arbetsmarknadsutbildning.

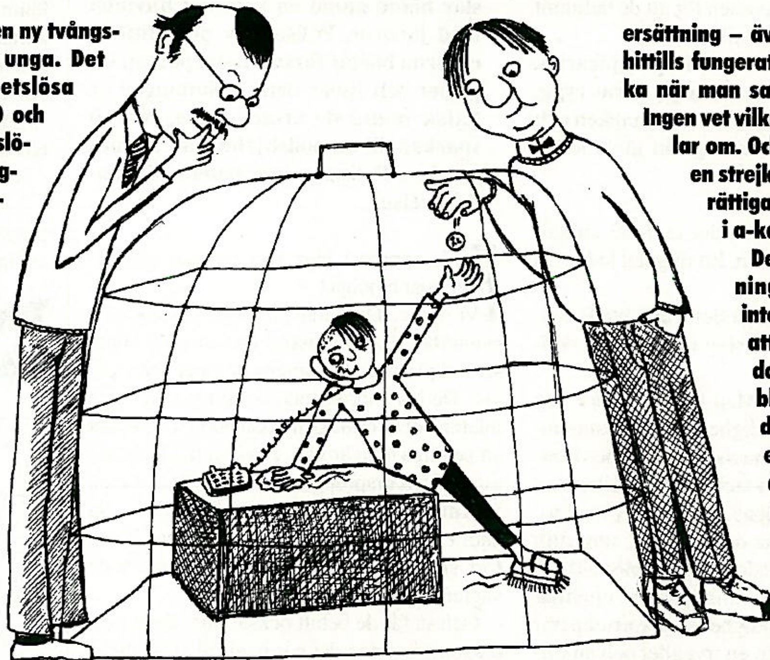
Om man har a-kassa, kas eller socialbidrag, får man nu den summan i "lön" för jobbet, om man saknar detta är lönen riktigt usla 1967 kr/månaden, eller 11 kronor i timmen.

Och om man vägrar ta det anvisade jobbet, förlorar man rätten till alla former av ersättning – även socialbidrag, som hittills fungerat som räddningsplanka när man saknat annan inkomst. Ingen vet vilka slags jobb det handlar om. Och dessutom finns ingen strejkrätt och "jobben" berättigar inte till medlemskap i a-kassa.

Dessutom visar forskning att det här sättet inte kommer att leda till att fler arbetslösa ungdomar får jobb. För problemet är inte att ungdomar inte vill jobba, eller att de tycker att de har det bra på socialbidrag eller a-kassa.

Problemet är att det inte finns tillräckligt med jobb. Och det kommer man ju inte åt på det här sättet.

Läs mer på sid 6-7.

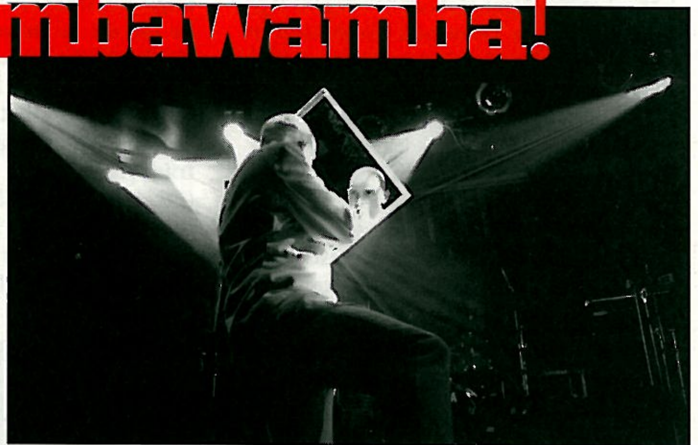
"Det är Socialstyrelsens uppfattning att systemet först bör prövas ut för ungdomarna under en period och noggrant utvärderas."

Mera skolkamp!

Läs om marknadsanpassning av universiteten, frihetlig studentfederation och elevsyndikat. På sid 11.

Chumbawamba!

Det brittiska anarkistkollektivet, tillika etta på Trackslistan tidigare i år, Chumbawamba besökte i november Sverige för första gången. Givetvis var Direkt Aktion med när det hände. Läs den långa intervjun på sid 12-16.

Läs ledaren

"Och hur var det här då?"

om den svenska polisen

"Och hur var det här då?"

Svenska poliser är ofta rätt blåsta. De säger saker som: Vem är ledaren? Vad är det ni protesterar emot, om det inte passar kan ni ju flytta till ett annat land.

Svenska poliser kallar invandrare svartskallar, negerjävlar, blattar. De säger Åk hem, och då menar de inte hem till bostaden. Svenska poliser kallar kvinnor horor och fittor och kladdar lite extra på brösten och mellan benen under visitering. Svenska poliser tvingar ner sextonåringar på knä och sätter osäkrade vapen mot deras huvuden för att de befunnit sig på fel plats vid fel tillfälle.

Svenska poliser slår folk på njurarna, i magen, i huvudet, står på deras rygg, trycker deras ansikten mot marken och säger: Jag ska nita dig din jävla kommunist.

Förra året lämnades det in 1453 anmälningar mot polisen. Ett tjugotal ledde till åtal.

Och ärligt talat, låter detta inte lite fånigt: Hjälp, polis! Polisen slog mig! Hur är oddsen?

En sak är säker: Man kan inte vara nog kritisk mot en myndighet med våldsmonopol, vars uppgifter innefattar frihetsberövande, en yrkeskår som tack vare den allmänna rädslan för att stoppas in i en buss med tonade rutor kan håna och förfölja, som fullt medvetna om skillnaden mellan polisvåld och våld mot tjänsteman misshandlar, utnyttjar och dödar. En myndighet som korrumperar och alltjämt ses som en trygghet och en tillgång av de politiskt starkaste, överklassen, har självklart sina sympatier hos just dessa. Vad värre är, har poliser i alla tider också försvarat renodlade fascister. Och nog är Lag och Ordning något helt annat än Demokrati. Man kan nog lugnt påstå att de i dagens läge inte kan förenas. Demokrati blir plötsligt ett privilegium för den starke, brottet uppstår när de små slår tillbaka.

Har någon någonsin sett poliser sätta in hela styrkan mot en nazistdemo, slå dem, sy in dem? För att behaga allmänheten tillämpades uniformslagen vid ett tillfälle vilket resulterade i några arresteringar under en nazisammankomst, mest för att illustrera att läget är under kontroll förstås, visa att lagen går att praktisera. Sedan dess har mycket passerat utan ingripanden.

Nazidemon i Stockholm åttonde november och attacken mot antirasister i Linköping en dag senare, båda under minneshelgen av kristallnatten, var de hittills mest uppenbara fallen av partiskhet.

Den senare händelsen var nästintill löjeväckande: Polisen har starka skäl att misstänka en naziattack. Polisen ägnar sig åt att bevaka antifascister. Nazister anfaller antifascistdemon och slår bland annat en kvinna i huvudet med järnrör. Polisen ser på. Antifascisterna börjar försvara sig, polisen ingriper och spöar dem. Stämningen är hätsk bland de attackerade. Någon sparkar till en polishjälm som trillat i marken. Polisen griper honom för skadegörelse.

Folk upprörs: Hur kan polisen slå 14-åringar blodiga?

Vi säger: De hatar allt som sticker ut, i synnerhet då det handlar om att göra annat än vad parlamentarismens dogmer föreskriver. De har indoktrinerats i en tro att vissa människor är onda och vissa goda. Det är lätt att se vilka som är vad. Fogliga medborgare av nordiskt ursprung, arton år fyllda och med "normala" åsikter är de goda. Sen har vi alla andra. Ju högljuddare, desto ondare. Fort, fort, skingra dem om de möts, slå dem om de vägrar.

Och så får de betalt också, inte några höjdarsummor men det går ju alltid att klättra i hierarkin.

Fast lika mycket väger nog hungret efter ära och status. Bli som de där coola i deckarserierna.

Lika många skäl som de tiotusentals unga amerikanerna i Vietnam behövde för att de fullpumpade med LSD skulle skjuta flyende med spädbarn i famnen. Har vi sett det förr? JAG LYDDE BARA ORDER. Populär först efter Hitlers fall och snart tillbaka i ny fräsch upplaga.

Cirkulera! Cirkulera!

Varför känns det så lockande att titta lite extra när en polis säger:

Ni kan gå hem nu! Här finns ingenting att se.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Arwid Lund. I redaktionen ingår Lars Johansson, Henrik Alm, Dharana Favilla, Nina Lahtinen, Linda Wagenius, Jeanette Hanzon, Anders Larsson och Bo Rasmusson. Adressen är Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-15 58 57. Hemsida: www.direktaktion.home.ml.org E-post: direkt.aktion@usa.net Skicka gärna in artiklar, insändare, kritik eller beröm. Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, eller stödprenumeration, 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. Tryckt på Federativs Tryckeri.

Tack ändå

Många unga hörde av sig till LO:s jourtelefon för sommarjobbare i somras. LO konstaterade att det är mycket svårt för unga på arbetsmarknaden, till exempel är det inte ovanligt att de helt blir lurade på lönen!

"Det är förkastligt att lura in unga i företag och inte betala lön", anser LO.

Jo tack. Men *tyvärr* kan LO inte hjälpa till: Deras jurister får inte ta sig an några fall där de drabbade inte varit med i facket i minst tre månader. Och det är det inte många sommarjobbare som har varit.

Men de utsatta kan lämna in en stämningsanmälan (á 450 kronor) och hänvisa till paragraf 36 i avtalslagen, och på så sätt driva saken själv, hälsar LO.

Tack, men nej tack.

Vi väljer en fri, kämpande fackförening i stället.

Tyvärr Göran

Socialdemokraterna och LO tänker inte ge ett enda löfte i den kommande valkampanjen. Dock lovar de att inte ge några förmåner i avtalsrörelsen. Alltså, lägre löner och sämre arbetsförhållanden utlovas.

– Nu ska vi samla i ladorna! säger statsminister Göran Persson.

Tyvärr Göran. Arbetarklassen har nog inte så mycket mer att bidra med till din insamling. Men det finns många slott, herrgårdar och palats att tömma! Lycka till hälsar D.A.

Tack för hjälpen

På Rönowska skolan i Helsingborg har årets skolkatalog just tryckts upp. Kommunalrådet Matz Svensson försöker dock stoppa distributionen med alla medel. Anledning: På ett klassfoto håller fyra män upp en triskeleflagga (nazistsymbol). Gymnasienämnden hejar febrilt på Matz Svensson, fotograferna försvarar sig med att "varje år kommer nya symboler..." och vi på D.A. glädjer oss över att nazzegrabsen så gärna lämnar ut både namn, klass och skola.

Nu passar det

Nu är vi förbannade. Riktigt jävla naivt jätteförbannade. Ta det här med Schengen; inte ett ord har yppats i media och maken till smyganslutning får man leta efter. Att media agerar som maktens megafon blir klarare än korvspad när vi i Metro den 22 november läser den första artikeln (så känns det) i Sverige om Schengen och Sirene-registret. Varför? Jo, för att nu är avtalet godkänt av svenska riksdagen, vilket vi får veta i en bisats i artikeln. Och då kan de helt plötsligt citera Nicholas Busch och berätta att minst 1,5 miljoner är registrerade inom bara Sirene. Portarna öppnas och yttrandefriheten är total. Bränn riksdan, spräng tidningsskraporna och släng napalm på EU-högkvarteren. Registrera det ni!

Plats för alla

Nu är det bevisat att en av "the magnificent seven" (de sju svenskar som arresterades) under Eu rot op-mötet i somras helt klart har hamnat i Schengen Information Systems´ rullar. Vår vän var på väg att forcera muren till Fort Europa när gränskontrollanten knappade in hans personnummer och kort tid därefter började frågor av typen "ska du träffa tyska autonoma?", hagla från denne statstjänare. Hans engelska var dock inte av det bästa slaget, så det var lätta att glida runt frågorna.

Vår vän kommer därmed att kunna säga till sina barnbarn att han minsann registrerades på den tiden SIS omfattade en liten, exklusivt utvald grupp på 7 miljoner människor. För oss andra är det bara att vänta på vår tur. Ingen panik, det finns plats för alla.

Det faller

I förra numrets ledare skrev vi om vikten av att hänga med i samtiden och kapitalismens konkreta utveckling, för att på så sätt kunna utveckla sakkunskap och driva sakfrågor på ett mer långsiktigt sätt. Reaktionerna lät inte vänta på sig Om än på ett något oväntat sätt. I senaste numret av Inform, organ för gatans parlament i Stockholm, skriver redaktionen att de fullständigt skiter i om börskurserna faller eftersom det ändå bara innebär en omfördelning av resurserna mellan de rika i samhället. Vi som trodde det var det småsparande folket som torskade först av alla. Något som visar på vilket perverst sätt den kapitalistiska marknadsekonomin leker med människors liv.

Har vi fel? Eller har vi inte genomskådat bluffen?

Avveckla börsen!

I övrigt anser även vi att börsen bör avvecklas. Vi behöver inte dessa gigantiska kasinon. Börsens enda vettiga uppgift i den kapitalistiska ekonomin är att förvandla långsiktiga investeringar till likvida medel (pengar som är tillgänglig kontant). Investeringar i företag som kommer att ge vinst först efter några år kan på börsen bytas till stålar direkt. Baksidan blir spekulationen, "yuppies" köper aktier bara för att sälja dem till ett högre pris och vips skapas "spekulationsbubblor" som hela tiden förutsätter att man ska kunna sälja en aktie dyrare än det pris man köpte den för. När inte det går längre så spricker luftbubblan.

Spekulationen är idag så stor att börsen hindrar all form av långsiktig planering. Ständig jakt på höjda vinster, krav på omedelbar avkastning gör det omöjligt att skapa något nytt och bättre inom kapitalismen. Men det visste ni ju redan.

Ingen avgift

Försöket att införa matavgifter på en skola i Södertälje kom på skam när eleverna gick ut och hotade med skolstrejk, samtidigt som elever uppmanades att vägra betala. Förslaget på nya matgifterna var 100 kronor per termin, men det hamnade alltså i pappers-korgen. Direkt Aktion lönar sig.

Över gränsen

Ny forskning visar att unga svenska politiker på högerkanten varvar bisarr sex med hårt supande. De hyr in strippor som klär av sig till Ebba Gröns "Pervers politiker", och onanerar med industridammsugare. MUF:s ordförande Thomas Idergard kommenterar:

– Det finns människor som brister i omdöme. Den här rapporten visar hur illa alkohol påverkar omdömet, och det är jag den förste att hålla med om. Vi arbetar aktivt för att ingen ska gå över gränsen.

Ja, det är lätt att skylla på spriten. Men det är verkligen att gå över gränsen att gå med i MUF.

Dyr medling

Bäst för kapitalisterna är förstås om vi ger fan i att göra motstånd. I ledaren i DA nr 7 skrev vi om planerna på ett starkare "medlingsinstitut" på arbetsmarknaden som skulle förebygga, undvika och hindra konflikter mellan arbete och kapital. I Metro läser vi nu att det verkar bli ett dyrt projekt, upp till 70 miljoner kronor per år beräknas det att kosta. Svante Öberg på det statliga konjunkturinstitutet menar ändå att det nya och förstärkta "medlingsinstitutet" kan bli klart lagom till den första 1999. Lägligt värre med andra ord eftersom det är då tredje fasen i EMU tar sin början.

Raffig pop

ATR, eller Atari Teenage Riot, som var intervjuade i förra numret av Direkt Aktion, är föremål för huvudartikeln i decembernumret av tidningen Pop. De ägnar sex sidor, plus förstasidan och redaktionstexten, åt dessa berlinare och deras hardcoretechno, eller "breatbeatpunk", enligt Pop.

"De spottar på rasism och fyller sin sampler med Otis Redding, Stoogesgitarrer och brusig, otäck jungle. De får oss att vilja slåss mot orättvisor lika mycket som Wyclef Jean gjorde i somras, lika mycket som Disposable Heroes of Hiphoprisy gjorde när vi startade den här tidningen för fem år sedan, lika mycket som Joe Strummer gjorde för ett par decennier sedan", skiver Pop bland annat.

De berättar också att ATR i somras åkte på turné med Rage Against the Machine, Wu-Tang Clan, Beck och The Roots. Och att Alec Empire jobbat tillsammans med Björk, Slayer och Beastie Boys, och ska producera Ice Cubes nästa CD.

Det går med andra ord bra för ATR. Däremot verkar de rent politiskt leva i värld ungefär lika sqizofren som deras musik. Okej att under en konsert vråla att snutgrisarna ska styckas. Men när Hanin Elias i en lugn hotellfoaje säger att hon önskar att hon vore så stark att hon kunde döda någon, på tal om RAF:s härjningar i Tyskland på 70-talet börjar man undra.

Harmoniskt

Nyligen hölls något så sjukt som en samväldeskonferens i England. Det gamla brittiska imperiets traditioner hålls alltså vid liv ännu idag 1997. Den svåraste frågan under mötet var vad de skulle göra med Nigeria. Nåja så mycket gjorde de inte; ledarna för de olika länderna gav sitt stöd till en ministerrapport som fördömde förhållandena i landet, men någon uteslutning var det inte frågan om, ännu mindre några handelsbojkotter. Tony Blair tyckte att konferensen, som hölls i Edinburgh, hade präglats av "harmoni och vänskap". Undrar vad Ogonifolket och den anarkosyndikalistiska fackföreningen Awareness League tycker om den harmonin.

Visste ni att...

*Den samlade förmögenheten hos världens 7 rikaste personer räcker för att radera ut fattigdomen och erbjuda social service åt den fattigaste fjärdedelen av jordens befolkning.

* Pengarna som gick till att bygga Disneyland utanför Paris skulle ha räckt till att häva de 20 mest skuldsatta ländernas utlandsskulder.

A-EKONOMI

VITTNEN SÖKES!

Den 27 April 1996 attackerade nazister kafé 44 i Stockholm. Då de kördes iväg av ungdomar gjorde Norrmalmspolisen ett stort ingripande. Naturligtvis inte mot nazisterna utan mot de hederliga medborgare som tog sitt ansvar och visade fascismen sin avsky! Vid tillfället agerade polisen onödigt brutalt, bl a blev en ung tjej hundbiten och en person som endast var åskådare till det hela blev brutalt nerslagen utan anledning. Vi är nu intresserade av att komma i kontakt med alla som kan tänkas ha sett något av polisens övergrepp. Speciellt intressant är om någon har sett det som hände denna tjej (hon åkte iväg i ambulans) eller den kille som blev nedslagen i trappen som leder upp från Tjärhovsplan till terassen på Stigberget.

Det är av yttersta vikt att alla som har sett något hör av sig!

Hör av er till Direkt Aktions redaktion. Alla vittnesmål är intressanta oavsett om det kanske bara är detaljer.

En hjälp för minnet: Samma dag som detta hände, hölls, i strålande sol, en karnevalsliknande demonstration mot rasism och våld på Södermalm.

Att dagligen bli kallad hora, bli slagen, indragen på toaletten eller tafsad på, förlöjligad och osynliggjord är de flesta tjejers vardag i skolan. De sexuella trakasserierna mot vuxna kvinnor på sina arbetsplatser är numera ett ganska välkänt problem men hur pojkar behandlar tjejer i skolan är en fråga som helt nyligen börjat belysas i media.

Pojkars förtryck av flickor

Naturligtvis är det ingen ny fråga utan något som i alla fall kvinnorörelsen arbetat med under lång tid. Katinka Ström som är medlem i Stockholms Tjejjour(se DA nr 2 1997) har precis sammanställt ett arbete, "Pojkars förtryck av flickor". Även om det i media framstår som att detta är ett nytt problem eller åtminstonde något som förvärrats de sista åren, tycker Katinka att situationen var minst lika hemsk när hon gick i skolan för 25 år sedan.

– Det här med pojkars förtryck av flickor är något som jag länge engagerat mig i, sedan jag var liten flicka helt enkelt. Det var det första förtryck jag upptäckte. Jag tyckte det var så enormt tydligt, hur pojkarna plågade flickorna på ett väldigt könsspecifikt och kvinnohatande sätt.

Hösten 1995 gjorde skolförvaltningen i Stockholm en stor undersökning för att kartlägga förekomsten av sexuella trakasserier mot tjejer. Nästan hälften av tjejerna uppgav att de blivit utsatta för sexuella trakasserier, 33 procent hade blivit trakasserad av en manlig skolkamrat, 8 procent av en manlig lärare och 2 procent av en flicka. I rapporten *Stopp för sexuella trakasserier* av Ulla Kullenberg och Birgitta Ehrenlans hänvisade man också upp en amerikansk undersökning, *Hostile Hallways* som visade att 85 procent av flickorna blivit utsatta för någon form av sexuella trakasserier.

Överhuvudtaget är detta ett ämne som det finns lite litteratur om samt få och delvis dåligt utvecklade undersökningar om på svenska. Katinkas arbete bygger på ett axplock av framförallt den engelskspråkiga litteraturen som finns.

Att bland annat Expressen nyligen haft en artikelserie om hur tjejer behandlas av killar i skolan och ungdomsprogrammet Bullen haft ett inslag som fick mycket reaktioner tror Katinka bara är en mediatrend som delvis kan bero på att det på senare tid kommit mycket filmer om unga tjejer som "Welcome to the dollhouse", "En handfull flugor", "Sanning och konsekvens" och "Under ytan". I och med detta så har intresset för unga tjejers verklighet överhuvudtaget ökat. Men även mediauppmärksamheten runt gruppvåldtäkterna i somras där unga killar i grupp våldtog tjejer har säkert haft sin påverkan.

– Man kan ju också se det som en konsekvens av att kvinnojoursrörelsen har drivit frågan om våld mot kvinnor länge. Det är många kvinnor som har jobbat på det inom kvinnojourerna, inom Kvinnofronten och Folkaktionen mot pornografi. Vi har ju pratat om det här med pojkars förtryck av flickor i många år, försökt höja medvetenheten.

– Sedan tar det ju alltid en viss tid innan det plockas upp av fler och kopplingen till att media tar upp det är ju svårt att säga. Hittills har det ju varit väldigt osynliggjort, just att man alltid bara har talat om våld mot kvinnor och barn, könsneutrala barn. Att man aldrig har talat om att pojkar förtrycker, misshandlar och våldtar flickor.

Katinka menar i "pojkars förtryck av flickor" att tjejerna utsätts för samma kvinnoförtryck som vuxna kvinnor men deras situation blir dessutom värre i och med att de är unga och inte kan bestämma över sina egna liv vilket gör det svårt att komma ifrån förtryckande brorsor och manliga skolkamrater. För unga killar är däremot åldern en fördel, de kan komma undan med handlingar som idag inte skulle vara socialt accepterat att en man utförde mot en vuxen kvinna. Killar ursäktas dels på grund av sitt kön dels på grund av sin låga ålder "pojkar måste få slåss, de måste få leka av sig och få utlopp för sin naturliga aggresivitet", "han är bara kär i flickan och vet inte hur han ska visa det".

Det är viktigt enligt Katinka att komma ihåg att killar bara är små i förhållande till vuxna , i synnerhet vuxna män eftersom killar ofta också terroriserar vuxna kvinnor, men gentemot tjejerna som de trakasserar är de minst lika skrämmande och förtryckande som vuxna män mot vuxna kvinnor.

– När en flicka är ung så ser man plötsligt inte kvinnoförtrycket. Flickors vardag är ju i regel vidrig, flickor är förtryckta både på grund av sitt kön och ofta på grund av sin ungdom också. De tvingas in i ett förtryck som få vuxna kvinnor idag skulle tolerera. Om en man till exempel misshandlar en kvinna på offentlig plats så reagerar ju folk lite iallafall men en pojke som misshandlar en flicka på offentlig plats, då är det plötsligt barn som leker. Jämo tar ju bara upp arbetsplatserna, en begränsad del av samhället. Flickorna befinner sig i en fruktansvärd situation i skolan där de är i princip rättslösa, lärarna gör väldigt lite och de kvinnliga lärare som försöker göra någonting får väldigt lite stöd och motarbetas.

– Tänk om en vuxen kvinna skulle ha det så varenda dag hon går till jobbet, att hon blev sparkad och spottad i ansiktet av manliga arbetskamrater, blev kallad hora.

– Tänk om en vuxen kvinna skulle ha det så varenda dag hon går till jobbet, att hon blev sparkad och spottad i ansiktet av manliga arbetskamrater, blev kallad hora. Om du som sekreterare till exempel hade en chef som sparkade dig i magen och slog till dig, körde upp pennor mellan benen på dig etc, det skulle ju få acceptera på en arbetsplats.

Genom könsrollsteorin menar Katinka att killarna fråntas ansvaret för sitt beteende när deras mansroll blir något som de bara fostrats i och som de skulle vara lika mycket offer för som tjejerna för sin kvinnoroll. Det som osynliggörs i ett sånt resonemang är att killarna själva inser fördelarna med att vara man och aktivt skaffar sig makt, privilegier, auktoritet över och service från tjejer. Tjejernas beteende är inte heller bara ett resultat av den könsroll de fostrats in i, utan också en konsekvens av att de dagligen utsätts för förtryckande handlingar av killar och män och måste utveckla överlevnadsstrategier. Med ett sånt här resonemang blir det möjligt att ställa killar till ansvar för sina handlingar och inte skylla på att deras mamma uppfostrat dem fel.

Katinka skriver i sitt arbete att "En vanlig definition av sexuella trakasserier är att det är ett sexuellt beteende som är ovälkommet eller oönskat av kvinnan eller flickan själv. Det politiska syftet med sexuella trakasserier är att hålla kvinnor och flickor på plats, att förstärka mäns makt och kvinnors maktlöshet." Man brukar dela upp trakasserierna i verbala och fysiska sexuella trakasserier. I den undersökning av Stockholms skolförvaltning som

Skolförvaltningen i Stockholm har kommit fram till att nästan hälften av tjejerna har blivit utsatta för sexuella trakasserier i skolan.

nämdes tidigare hade 77 procent av tjejerna svarat att de varit utsatta för så kallade sexuella skämt, något som är en del av verbala sexuella trakasserier. De här två grupperna är tätt sammanlänkade "Verbala sexuella trakasserier innehåller alltid ett hot om fysiska sexuella trakasserier och fysiska sexuella trakasserier börjar i regel med verbala sexuella trakasserier."

Sue Lees, feministisk sociolog och forskare i ungdomsfrågor, vid North London University intervjuade drygt 100 tjejer i 15-16 årsåldern, om sexuella trakasserier. Hon kom fram till att "de ord som killar använder för att förolämpa, förnedra och stämpla tjejer med alltid är sexuella ord". Anledningen till detta är att i vårt manssamhälle reduceras kvinnor till sex och ses enbart som sexuella varelser, deras identitet som människor bygger på detta. Sue Lees kom också fram till att "de sexuella skällsorden t ex hora inte var relaterade till något speciellt sexuellt beteende eller beteende över huvudtaget hos den utpekade flickan". Snarare handlade det om att tjejen i fråga bara inte följt manssamhällets regler för passande sexuellt beteende eller att hon kunde upplevas som ett hot mot killarna genom att vara "duktigare än de flesta pojkarna i skolan, att hon var pratsam och högljudd, att hon var duktig i sport." En annan sak som hon såg var att "kvinnohatet stärkte banden mellan killarna och att kvinnoförakt och skryt om sexuella erövringar höjde deras status."

När det gäller de fysiska sexuella trakasserierna tar Katinka Ström upp en mängd exempel från olika källor. "Pojkarna tafsade på flickornas kroppar i synnerhet på ändan, brösten och mellan benen. De knuffades och utdelade hugg, slag och sparkar, täljde grenar och gjorde starka piskor som de sedan slog flickorna med. Flickorna fick löpa gatlopp i korridoren och bli utsatta för fysiskt våld, visslingar och att pojkarna la fällben för de. Pojkarna drog upp flickornas kjolar, de släppte ner saker i deras bh, kommenterade deras bröst och försökte gissa storleken på de. Tjejerna blev indragna på toaletten där en eller flera killar i praktiken gjorde vad de ville med henne medan andra killar stod och höll för dörren. Pojkarna slet åt sig flickornas saker och gömde dem så att de kom för sent till nästa lektion eller förstörde deras saker."

Enligt Katinka så kan man också räkna "pojkarnas dominans av det fysiska utrymmet i skolan som en del av fysiskt våld, eftersom att pojkar skaffar sig makt över det fysiska utrymmet det vill säga skolsalar, skolgårdar, idrottsarenor, lekplatser etc genom våld och hot om våld."

"Till det fysiska våldet får även räknas att lärare använder flickor för att stävja pojkarnas våld." Tex placeras tjejer ihop med killar i klassrummet för att hålla koll på de och vara en slags hjälpfröknar. "Tjejerna blir ett redskap för pojkarna och för lärarna , inte någon som har rätt att vara i skolan för sin egen skull".

Som det är idag problematiseras frågan om hur killar behandlar tjejer ofta först när tjejerna slår tillbaka och då plötsligt börjar man prata om hur hemskt det är med våld och var detta ska sluta.

Katinka tror att den nya mediauppmärksamheten runt frågan kan vara positiv i den bemärkelsen att tjejer kan se vad de är utsatta för, att definiera det som ett förtryck. Sedan kommer frågan vad man ska göra åt det. Enligt Sue Lees studie så var "flickorna på det hela taget medvetna om det förtryck de utsattes för och insiktsfulla om varför pojkarna förtryckte dem". Den vanligaste kommentaren var dock "Vi vet vad de håller på med och varför men vad kan vi göra åt det?"

– Jag tror att det ska väldigt mycket till för att det ska ske en förändring för männen sitter med makten i skolorna, tvärtemot vad media försöker framställa det som att det är en kvinnovärld, säger Katinka, och fortsätter:

– Kvinnliga lärare måste isåfall vara feministiskt medvetna och välorganiserade och arbeta tillsammans för att stödja flickor. Man måste vara många och ha en feministiskt medveten strategi. Det krävs resurser och allt det här. Framförallt så krävs det ju att flickorna får sina fristäder i skolorna, att man åtminstonde kan ha separata pojk och flick-klasser. Att de får utrymme, att de får prata i fred, att de vågar prata överhuvudtaget.

– Ina Müller, Lena Berg och Eva Karlsson från tjejjouren brukar även vara ute och prata i skolor för tjejer, de pratar om de problem som tjejer kan stöta på och vart de kan vända sig.

– De kan ju framförallt ringa hit och vi lyssnar, ger de stöd och hjälper de att analysera det de varit med om. Vi har också en tjej, Sophie Silverryd, som är jurist och kopplad till tjejjouren om de behöver fråga om såna saker, juridiska rättigheter.

– Vi som vuxna kvinnor måste visa att vi aktivt stödjer unga kvinnor och flickor och griper in när de behöver hjälp. Framförallt att vi är villiga att konfrontera både pojkar och vuxna män när flickorna själva känner att de inte kan eller vill. Det handlar inte om att ta över utan allt måste förstås ske på flickornas villkor. Risken att göra för mycket är ofta ganska liten för det vanligaste är att ingen gör någonting för flickor och att det inte finns någonstans att vända sig.

LINDA WAGENIUS

Katinka Ströms "Pojkars förtryck av flickor" kan beställas av tjejer hos Stockholms Tjejjour, Box 4052, 102 61 Stockholm

Där finns också en utförlig bibliografi med litteratur runt ämnet.

Vad kan man göra åt förtrycket?

Man kan skriva ner det man varit med om och försöka få stöd från andra tjejer i klassen eller kvinnliga lärare. Att försöka vara flera om man tar upp saker med skolledningen t ex för att kunna stödja varandra och vara fler som kan vara vittnen till vad som händer.

Att tjejerna bildar grupper där de kan prata med varandra, bekräfta varandra och utveckla gemensamma strategier. Kanske kan man även få ett eget rum, där bara tjejer får vara. Fysisk frihet är en förutsättning för mental frihet.

Man kan även bilda grupper med både tjejer och kvinnliga lärare där de kan ge varandra ömsesidigt stöd. En idé kan vara att ha en gemensam dagbok för att dokumentera övergreppen från manliga skolkamrater och lärare.

Det kan verka bekräftande för de som varit utsatta, samt för att se sambanden och att ha bevis för det som händer.

Att ta kontakt med feministiska organisationer till exempel kvinno- och tjejjourer utanför skolan för att få besök och information av dem.

Man kan även ta kontakt med Stockholms Tjejjour för att prata eller få tips. De har telefontid måndagar mellan 17.00 och 21.00 på telefonnummer 08-644 40 45.

Diskriminering av unga

Tvångslagen hjälper inte ens mot arbetslöshet

Vid årsskiftet införs en ny tvångslag mot unga arbetslösa, som Direkt Aktion berättade om i förra numret. Det handlar om att arbetslösa ungdomar mellan 20 och 25 år som varit arbetslösa i 100 dagar ska tvingas ta kommunalt organiserade heltidsjobb eller arbetsmarknadsutbildning.

Om man har a-kassa, kas eller socialbidrag, får man nu motsvarande summa i "lön" för jobbet, om man saknar detta är lönen riktigt usla 1967 kr/månaden, eller 11 kronor i timmen. Om man vägrar ta det anvisade jobbet, förlorar man rätten till alla former av ersättning – även socialbidrag, som hittills fungerat som räddningsplanka när man saknat annan inkomst. Dessutom finns ingen strejkrätt och "jobben" berättigar inte till medlemskap i a-kassa.

Ingen vet vad för slags jobb det kommer att handla om. Men eftersom det är en tvångslag som införs, kan man ju gott och väl tänka sig att det inte handlar om allt för attraktiva jobb. Det finns nämligen inga undersökningar som tyder på att ungdomar skulle vara svåra att få ut i utbildning eller arbetslöshetsåtgärder, om de bara håller en rimlig kvalitet.

De svagaste bestraffas

Detta är ett övergrepp mot ungdomars frihet. Det handlar om rent och skärt tvång från statens sida, som vore svårt att genomföra för "vuxna". Det är naturligtvis inte bra att runt 16-17 procent av alla ungdomar är arbetslösa, men det är samtidigt ingenting man ska straffa dem för. Först tvingar de oss att leva i ett absurt ekonomiskt system, som varken förmår ta tillvara på all arbetskraft som erbjuds eller försörja alla invånare. Sedan bestraffas de svagaste grupperna.

Systemet med "jobbgaranti" passar allt för väl in i den nyliberala världsbilden som dominerar politiken idag. Ungdomar får utgöra en nästan gratis arbetskraftsreserv, som samtidigt försvagar de avtal som fackföreningarna tillkämpat sig på arbetsmarknaden. Om vi tillåter att det här systemet genomförs utan protester, kan nästa attack drabba den hela arbetsmarknaden, i form av ytterligare försämringar i arbetslagstiftingen, "flexibel" arbetstid, lägre lönepåslag, nya attacker på fackföreningar etc.

Ja, i Socialstyrelsens utredning om "jobbgarantin" hotar de till och med med detta. Men först får ungdomar vara testkaniner: "Det är Socialstyrelsens uppfattning att systemet först bör prövas ut för ungdomarna under en period och noggrant utvärderas. I ett senare skede, när erfarenheter uppmätts, kan det bli aktuellt att på nytt prova om ytterligare grupper kan omfattas av ett system som det nu föreslagna", skriver Socialstyrelsen.

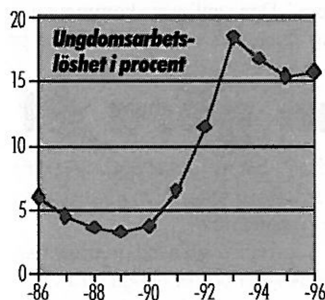
Det finns inga jobb

Att det i första hand handlar om att "diciplinera" arbetskraften bevisas också av att den här åtgärden antagligen inte kommer att ha någon särskilt stor framgång ens vad det gäller att ge arbete åt ungdomar. Bakom tvånget i denna modell, ligger ju föreställningen att ungdomar inte vill ha ett jobb, att de trivs rätt bra i sin arbetslöshet. Men det finns en massa forskning som visar att så inte är fallet. Det handlar helt enkelt om att det inte finns några jobb. Om det var så att de arbetslösa inte ville jobba, skulle det ta lång tid emellan att ett företag utlyste en anställning, och den tid då de kunde anställa en

Fakta om ungdomsarbetslösheten

1996 var i genomsnitt nästan 16 procent av Sveriges 20-24-åringar arbetslösa. Det är 188 400 människor. Det är ungefär dubbelt så mycket som för andra åldersgrupper.

I vissa län, som Norrbotten, var hela 20 procent av ungdomarna arbetslösa. Bara några år tidigare, 1990, var ungdomsarbetslösheten 3,7 procent. Även den genomsnittliga arbetslöshetstiden har ökat, från 10,8 veckor 1990 till 16,9 veckor 1996. Det beror till stor del på att långtidsarbetslösheten har ökat, det vill säga arbetslöshet mer än tre månader. 1995 var 10

procent av de arbetslösa ungdomarna långtidsarbetslösa, och 23 procent långtidsinskrivna, det vill säga varvade öppen arbetlöshet med deltagande i åtgärder.

Ett stort problem på 90-talet är att ungdomarna har svårt att komma in i de trygghetssystem som ska underlätta arbetslöshetstiden. Kraven för att få a-kassa har skärpts, som om det inte räckte med att jobben har blivit så mycket färre. Nästan hälften, 45 procent av de arbetslösa ungdomarna saknar a-kassa, och hänvisas därför till socialbidrag. Och även socialbidragsnormerna har ju sänkts de senaste åren...

1996 var antalet socialbidragstagare mellan 20 och 24 år 106 000. Även här har den genomsnittliga bidragstiden ökat, från 3,6 månader 1990 till 4,9 1996. Och även andelen som, efter en period med annan försörjning, återkommer till socialbidrag ökar.

Generellt sätt är det de lågutbildade ungdomarna som blir arbetslösa. Av de 20-24-åringar som 1995 var registrerade vid arbetsförmedlingen hade 57 procent högst tvåårig gymnasieutbildning, medan bara sex procent hade eftergymnasial utbildning. Detta att jämföra med att av samtliga 20-24 åringar 1996 hade bara 41 procent högst tvåårigt gymnasium, och 14 procent någon form av högskoleutbildning.

HENRIK ALM

ny person. Att tillsätta en tjänst tar ju alltid viss tid, det går inte att komma ifrån. Men denna tid är i Sverige så låg den kan bli. Men även om det skulle kunna fungera perfekt, har nationalekonomen Ante Ferm kommit fram till att högst en procent av den öppna arbetslösheten i Sverige på åtta procent beror på detta. Resten av arbetslösheten beror helt enkelt på brist på jobb.

En annan orsak bakom den nya lagen är att många förfasas över att ungdomar genom arbetslösheten inte på ett passande sätt integreras i arbetslivet, de blir oroliga över att vi ska förslappas för resten av framtiden. Detta kan man i och för sig garva åt, men faktum är att ungdomsarbetslöshet slår väldigt orättvist. Det är framför allt lågutbildade som blir arbetslösa (se bakgrund).

Mycket av inspirationen till denna lag kommer från Danmark, där man 1996 införde en liknande tvångslag. Dock får de danska ungdomarna mer pengar, och behöver bara jobba 30 timmar i veckan. Danmark ska från och med nästa år öka åldersgränsen för lagen till 30 år, även om 25-30-åringarna får lite mer pengar.

90 procent emot

I Danmark har man hunnit utvärdera modellen genom intervjuer med ungdomar som utsatts för lagen. Det har visserligen visat sig att många fått jobb eller söker sig till utbildning efter att åtgärden igångsatts. Men även utan tvångslagar är ungdomars arbetslöshet i allmänhet kortare än äldres, och dessutom har den totala arbetslösheten sjunkit ganska kraftigt i Danmark de senaste åren. Det är alltså omöjligt att avgöra om tvångslagarna haft någon "positiv" effekt på ungdomsarbetslösheten eller inte. Kanske har det bidragit till att ungdomar snabbare får jobb eller börjar utbilda sig, men det beror i så fall bara på att åtgärderna är så outhärdliga.

Detta framkommer av undersökningen, där över 90 procent av de tillfrågade helt eller delvis instämmer i påståendet att man bör kunna delta i en arbetsmarknadsutbildning frivilligt och vald av egen önskan. Bland de som fått jobb angav 60 procent att de inte hade kunnat leva på den kommunala ersättningen. Och bara en procent säger att de helst vill slippa både jobb och utbildning.

Henrik Alm

På en del håll i landet planeras det protester emot den nya tvångslagen för unga. Håll utkik i pressen för mer info! Eller dra igång egna protester!

Brutala poliser grep pälsmotståndare

Pälsblockad den 20 september i Stockholm.

Den 20:e september var en händelserik dag. Åtminstone för det hundratal djurrättsaktivister, som då attackerade två pälsbutiker i centrala Stockholm.

Det började med en blockad och en flaska röd färg mot Saga mink, där en galen butiksinnehavare med järnrör gav sig på aktivister. Snuten kom; en gripen aktivist, en flyende.

Resten fortsatte till pälsbutiken Amoress som även den blev attackerad med röd färg. Då fick snuten spel och grep alla som fått röd färg på sig, vilket resulerade i att 24 stycken bussades iväg.

Den lugnt shoppande massan av människor hade stor förståelse för aktivisternas agerande, responsen var enorm, och de var minst sagt chockerade av polisens brutala agerande.

Två kvinnor som försökte protestera mot övervåldet fick batonger och hundar mot sig.

D.A träffade Helen som var en av de gripna.

– Jag blev gripen utanför Amoress på Norrlandsgatan, strax efter att polisen plockat ett flertal aktivister. De tog alla de kunde få tag i, helt desperat!

– Jag deltog inte i själva blockaderna, utan gick bara fram till polisen för att fråga varför de blev gripna, vad de var anklagade för och var de skulle föras. Då skrek ett befäl "grip de där två!!!" och pekade på mig och en kille som bara stod vid min sida.

– Jag blev gripen för att jag ifrågasatte deras handlande, men helt plötsligt var jag anklagad för grov skadegörelse, våldsamt upplopp och någon skum punkt om att jag skulle varit en fara för de människor som passerade.

Polisen demonstrerade sin makt

– När de skulle skyddsvisitera mig krävde jag att de skulle hämta en av de kvinnliga poliserna på andra sidan gatan, vilket är min lagliga rätt som kvinna. Då kom ett befäl fram och sa till mig att sluta uppföra mig på det viset, men jag vägrade att finna mig i att en manlig snut skulle tafsa på mig och skrek "du rör inte min kropp!!".

– Det slutade med att jag fick visitera mig själv, alltså plocka ur innehållet ur mina fickor medans poliserna tittade på.

– Polisernas attityd var otroligt spydig! De trakasserade alla, men särskilt de yngre killarna. En av poliserna stod hela tiden vid killen bredvid mig och viskade i hans öra "du ska hålla käften och lyda varje order jag ger dig, annars..."

– Jag vet inte riktigt varför de kvinnliga aktivisterna hamnade på Södermalms polisstation och de manliga på Norrmalms, men jag antar att det är för att de alltid delar upp oss efter kön. Kvinnliga aktivister tas inte på lika stort allvar. Precis som överallt i samhället.

– Man kan ju tänka sig att de har olika register också, efter kön.

Repressionen

– Repressionen ökar när aktiviteten ökar. Just nu sker det flera aktioner än tidigare och fler blir aktiva, och polisen har ingen vidare koll på alla som är engagerade i djurrättskampen.

– Jag är ju inte själv en del av djurrättsrörelsen, men jag kan se klara likheter med vad som hände mot den antifascistiska rörelsen –93.

– Rörelsen växte och polisen hade rätt dålig koll på oss. I ren desperation plockade de in så många som möjligt, gärna unga. Dels för att skrämma dem, dels för att pressa dem på information om vilka som är med och vilka som är mest aktiva. När de har koll på "ledarna" lugnar dom ner sig. Det handlar än så länge snarare om kartläggning, än att de skulle vilja sy in någon.

– Vad aktivister som motreaktion till detta borde göra, är att skaffa sig bättre koll på dem och kartlägga deras verksamhet. Häng ut civilare och SÄPO-agenter, håll lika mycket koll på dem, som de håller koll på oss!

Det bör väl nämnas att denna dag kostade pälshandlarna över en miljon kronor. Tänk vad lite röd färg och mycket ilska kan göra!

Vinga

Fakta om pälsindustrin

* I Sverige finns ca 200 pälsfarmar. Av dessa är ett 15- tal rävfarmar, och några chinchilla- och illerfarmar + några med kaniner.
* 2 miljoner minkar dödas varje år. 10.000 chinchillor, ungefär lika många illrar och ett tusental kaniner.
* Pälsindustrin omsätter enorma summor pengar, men är ändå, speciellt i Sverige, på väg utför. I år har minst tre farmar lagt ner sin verksamhet och många har minskat sin mängd djur. Detta tack vare det massiva motståndet.
* Djuren föds upp på en yta stor som en uppslagen dagstidning i burar av nät, som orsakar stort lidande och skada på djuren.
* Djuren avlivas främst genom gasning eller elchocker men även nackbrytning och injektion förekommer. De djur som dödas genom elchock, främst räv, får en elstav uppförd i ändtarmen och en i munnen, sen slås strömmen på.

Fritagningar

I år har sammanlagt 12.000 minkar släppts ut i naturen.
Detsamma gäller 260 stycken rävar.
En rad andra sabotage har gjorts mot farmar, såsom förstörande av tortyrredskap, krossade rutor, sprayningar, sönderslitna avelskort och så vidare. Massvis med aktioner har också förekommit mot pälsbutiker runt om i landet.

Vinga

Med eller utan uniform:

Fascisterna demonstrerade

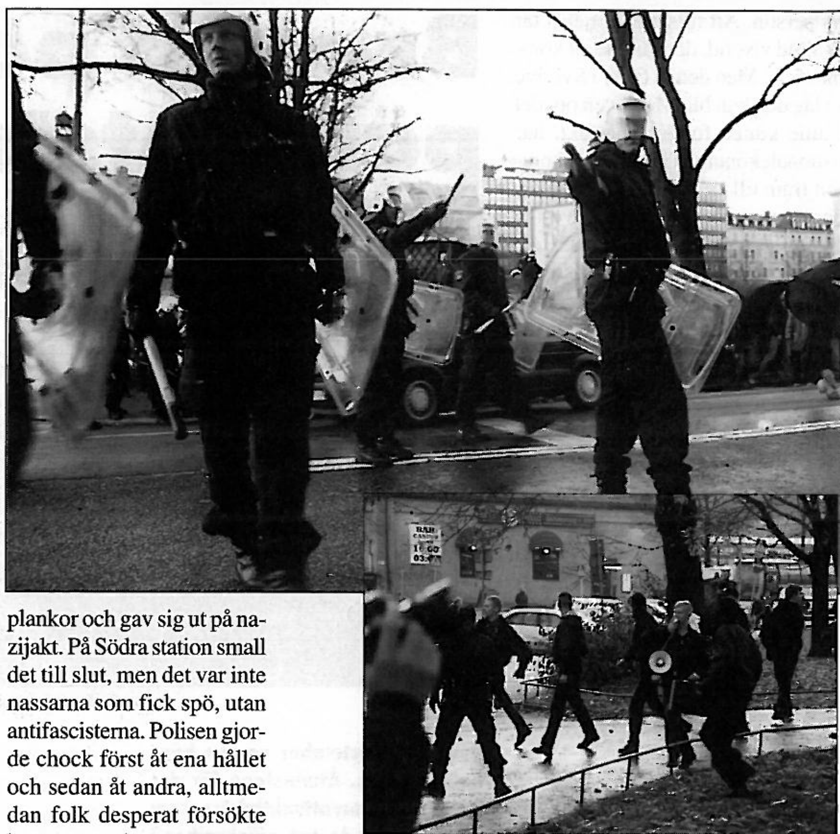
Lördagen den 8:e november, på 61-årsdagen av kristallnatten, genomfördes i Stockholm en nazidemonstration "mot judarnas makt i Sverige", huvudparollen riktad mot Bonniers. En timme innan den antijudiska demons början samlades 2-300 antifascister på nazisternas tilltänkta samlingsplats, Norra Bantorget, för musik, tal och allmänt mingel inför civilsnutarnas videokameror.

När nassarna väl plötsligt vällde runt hörnet, vrålande och vevande med fanpinnar, var folk spridda över hela parken och panik utbröt. Några kastade sten, resten flydde och läget var lite väl...blågult. En stund senare var rollerna ombytta, antifascisterna samlades och nassarna retirerade. Nu vaknade också polisen till och motade med hundar och hästar tillbaka motdemonstranterna. Alltmedan nassarna under polisens beskydd slussades bort från platsen.

Polisen förklarade efteråt i pressen att passiviteten gentemot nazisternas anfall var en medveten utmattningstaktik; att de "lät dem hållas" och att de sedan "skilde dem (nassarna och motdemonstranterna) åt". En antifascist, som för säkerhets skull tog en taxi genom söder på vägen hem med sitt barn, passerade på vägen drygt tvåhundra nazister som skanderandes slagord och skrikandes Sieg Heil marscherade gatan fram. Som eskort hade de en (1) polispiket. Ett torgmöte hölls och en Adolfwannabe skrålade i megafonen om judar på ett sätt som lätt kunnat rubriceras som hets mot folkgrupp.

Samtidigt började antifascisterna på Norra Bantorget tröttna på snutens jidder och efter ytterligare lite bråk lyckades man ta sig till T-banan.

Hela gänget hoppade av på Medborgarplatsen, beväpnade sig med gatsten och plankor och gav sig ut på nazijakt. På Södra station small det till slut, men det var inte nassarna som fick spö, utan antifascisterna. Polisen gjorde chock först åt ena hållet och sedan åt andra, alltmedan folk desperat försökte komma undan genom att springa runt på spåren. En ung tjej slogs blodig men fick inte komma ut förrän pressen invaderat halva perrongen, demonstranterna backat två meter och tyst väntade på att hon skulle tillåtas passera poliskedjan. När ambulansen sedan anlände, blev det inte bättre. Den skadade tjejen fick hånfulla kommentarer om att gå till polisen istället, och uppmanades gå till sjukhuset "om du ens vet var den ligger". Övriga antifascister, varav flera blev misshandlade under tiden, hölls kvar och kroppsvisiterades alltmedan en grupp nazis på en paviljong gjorde hitlerhälsningar och visade upp sina White Power-tröjor.

På kvällen krossade nazister fönsterrutorna på RFSL:s bokhandel Rosa Rummet, som vägrats polisbeskydd trots att de bett om det i förväg.

NINA

Nazi-attack i Linköping

Den 10 november, dagen efter kvällstidningarnas sågning av stockholmspolisens agerande vid den antijudiska demonstrationen i Stockholm, genomfördes en antifascistisk demo i Linköping.

Stan har en del problem med nazis och det var flera organisationer som gick ihop för att säga sin mening. 150 personer hade samlats på Borggården när tjugo maskerade och beväpnade nazis plötsligt attackerade demon och misshandlade ett antal personer. Polisen stod vid sidan om och ingrep inte förrän nazisterna börjat få igen. Två antifascister greps och fyra hamnade på sjukhus, lyckligtvis utan allvarliga skador. Vad nazisterna än försökte göra, lyckades de inte särskilt väl. Fler anslöt sig efter attacken och de nu 200 antifascisterna fortsatte sin demonstration. Dags för rensning i Linköpings naziträsk kanske? Inga fascister på våra gator!

Antifa-demo i Gävle

Asyl till alla – krossa rasismen, var parollen den 8:e november i Gävle, när den antifascistiska skolgruppen Vasa Antifa (intervjuade i D.A. nr 3) arrangerade en demonstration. Ungefär 150 personer slöt upp och tågade igenom centrala staden. Anarkosyndikalistisk Ungdom (ASU), som under hösten bedrivit en kampanj mot Schengenavtalet, deltog i den lyckade demonstrationen tillsammans med antifascister från många av stadens skolor. Antifascisterna på Vasa kallar sin förening "en oberoende vänsterförening". Tanken är att samla så många radikala vänsterelever som möjligt i kampen mot fascismen. Vasa Antifa har sedan starten hösten 1996 haft en del problem med skolledningen, snuten och virrpannorna i SSU. Men det verkar som att allt motstånd bara gjort dem ännu mer peppade att fortsätta kampen mot fascismen.

BO RASMUSSON

Inte en enda våldäkt till!

Efter sommarens våg av gruppvåldtäkter och friande domar har det feminisktiska motståndet ökat. Porrställen och bordeller har attackerats, porrbilar bränts och två demonstrationer har ägt rum i Stockholm.

Den första gick av stapeln den 27:e september och samlade över 1000 personer under parollen "inte en enda våldtäkt till!". Mycket röj med schysst musik, bra tal och härlig stämning.

Den 25:e oktober var det dags igen. Denna gång riktades ilskan främst mot bordellerna. Cirka 500 personer tågade skrikandes och sjungandes fram på gatorna förbi porrhak där peppande brandtal hölls som fick adrenalinet att flöda. En gång under demon försökte polisen spärra av vägen, men var tvungna att ge upp efter påtryckningar från hela demon. Fyra glada feminister stod på en kulle och blåste eld under jubel och demonstrationen kunde fortgå.

Några av höstens demos! Nederst: Anti-våldtäktsdemo i Stockholm. Nedan: Chedemo i samma stad. Till höger: Antifa-demo i Gävle.

800 mot USA

– Krossa USA imperialimen är ett av de gamla slagorden som den åttonde oktober återigen hördes eka mot Stockholms gator. 30 år efter mordet på Che Guevara, vandrade 800 personer mot USAs ambassad. Där var

stämningen så hög att det var svårt för de som skulle hålla tal att överösta slagorden. Polisen var på plats i full utrustning men demon avslutades stillsamt efter den legendariska flaggbränningen.

H.I.J.O.S. i Sverige

H.I.J.O.S, Hijos por la Identidad y la Jucticia contra el Olvido y el Silencio (Barn till försvunna, fängslade och landsflyktiga för identitet och rättvisa mot glömskan och tysnaden), är en organisation som bildades i Argentina 1995.

Organisationen har med tiden blivit större och finns bland annat i Spanien, Mexico, Holland och Frankrike. Nyligen bildades H.I.J.O.S i Sverige. Än så länge finns grupper i Uppsala, Stockholm, Malmö, Lund och Göteborg. Vi kommer att återkomma till H.I.J.O.S senare, men tills vidare publicerar vi här utdrag ur deras presentation:

”Vi är en oberoende organisation som kämpar för att regimerna i Latinamerika ska erkänna brotten mot de mänskliga rättigheterna som begicks där under 70- och 80 talet samt för att få ett svar på vart alla de som borde befinna sig hos oss idag har tagit vägen. Var finns de?

Våra föräldrar kämpade för en framtid till oss alla men blev bortförda för att framtidsvisionerna skulle tillhöra några få. Det är mer än 20 år sedan en våg av militärdiktaturer terroriserade den latinamerikanska kontinenten. Idag har länderna återfått sina ”demokratier”, demokratier som vill tysta ner och glömma de svarta åren som idag ger dålig reklam för länderna i världsmarknaden. Dessa diktaturer som demokratierna vill glömma förde med sig försvinnanden, mord, fängelse och landsflykt för miljontals människor. Människor vars ideal var att makten och framtiden tillhörde oss alla och inte bara den latinamerikanska oligarkin. Detta var anledningen till att våra föräldrar berövades möjligheten att se oss växa upp och ge oss den framtid de trodde på.”

”När allt detta hände var några av oss småbarn, andra föddes i fängelserna, andra försvann tillsammans med sina föräldrar och några av oss hade ännu inte fötts. Då hade vi inget annat att säga eller göra än att gråta utan att förstå. Idag är vi lika gamla som våra föräldrar var när de försvann, torterades och fängslades.”

”Vi har åtagit oss ett ansvar; att kämpa för att få ett svar från de som är skyldiga och att rättvisan ska segra mot de som begick brott mot mänskliga rättigheter och som än idag går fria”.

DHARANA FAVILLA

Food Not Bombs i Sverige

Food not bombs, organisationen som startade i USA och har spritt sig till ett 130-tal städer runtom i världen, har fått sin första svenska avdelning. Det är ett trettiotal personer i Stockholm som på lördageftermiddagar bjuder på vegetarisk mat vid Skatteskrapan på Söder.

Målet är, förutom att ge exempel på praktisk solidaritet, att uppmana till självorganisering bland de grupper som drabbats hårdast av den sociala utslagningen. Maten införskaffas genom rundfrågningar i mataffärer som annars ofta tvingas kasta överflödig mat. Människor som vill hjälpa till med allt från juridiska problem till brödbakning har hört av sig, och många ekonomiska bidrag har kommit in. Problemet med att organisera hemlösa och andra utsatta grupper i Sverige är att det till skillnad från USA i högre grad rör sig om missbrukare och psykiskt sjuka.

I USA har Food Not Bombs stora problem med myndigheterna och nyligen kritiserade Amnesty polisen för arresteringen av 700 aktivister.

Handikappad om Peter Singer:

– Det är samhällets plikt att främja liv

Peter Singer är en utilitaristisk filosof som är mest känd som djurrättsaktivist och författare till boken ”Animal Liberation”. I höstas besökte han Stockholm, inbjuden av bland annat Nordiska Samfundet mot Plågsamma Djurförsök, för att prata om djurrätt. Men i stället kom debatten i första hand att handla om föräldrars rätt att välja om deras handikappade spädbarn ska få leva eller inte. Denna intervju handlar inte om djurrätt, utan om hur en handikappad, som själv hade kunnat dödas enligt Singers synsätt, ser på filosofen.

Mikael Pettersson är 24 år, aktiv i handikapprörelsen och antirasistiska Hasans vänner mot våld och rasism. Några av er kanske såg honom på TV, när han ställde frågor till, och fick en pratstund med, den kontroversiella filosofen Peter Singer när han gästföreläste på Stockholms universitet i oktober.

Micke gillar inte Peter Singer.

– Jo, han är ju väldigt vältalig, men jag tycker han har en sjuk syn på det här med att föräldrar ska välja om de ska döda ett handikappad barn eller inte. Det är inte rätt att döda någon, jag är självklart emot dödsstraff också.

Till saken hör att Mikael har en skelett- och muskelsjukdom. Han sitter i rullstol, men han kan leva självständigt. Han är styrelseledamot i De Handikappades Riksungdomsförbund i Stockholm län.

När han föddes sa läkarna att han inte skulle överleva tonåren. Hans nackkotor gled sakta isär, och han skulle bli förlamad. Men när han var fem år kunde han opereras.

– Och nu säger läkarna att jag har ju överlevt tonåren, så jag kan leva länge till än.

Och det är det här som Micke tycker är ett av det viktigaste argumenten mot Peter Singer: Den medicinska vetenskapen utvecklas hela tiden.

– Det de inte kan göra idag, kan de mycket väl göra om några år, säger Micke, vis av egen erfarenhet.

Svårt val för föräldrar

Micke tycker också att föräldrarna ställs inför ett alltför svårt val.

– Föräldrar som får handikappade barn blir ofta deprimerade i början, och om då Singers idéer gick igenom skulle de döda barnet. Men sen skulle de kanske ångra sig efter nåt år.

Micke fick även en kort pratstund med Peter Singer när han var här. Han frågade bland annat hur Singer själv skulle göra om han fick ett handikappat barn. Singer svarade undvikande att det fick han och hans fru avgöra.

Över huvud taget tycker Micke att det är svårt att riktigt veta vad Singer egentligen tycker.

– Han uttrycker sig väldigt försiktigt. På föredraget på universitetet dementerade han först det hela som propaganda. Sen kom det fram att han tyckter att det är okej att döda handikappade spädbarn, för att barnet ska slippa lida med sitt handikapp eller dö förtidigt och då kan det skona föräldrarna.

– Jag tycker att det borde bara samhällets plikt att främja liv, både när det gäller människor och djur.

Micke frågade Singer vad han tyckte att man skulle göra med ett barn som, precis som Micke själv fick, får diagnosen att han inte kommer att överleva tonåren.

Och Singer svarade att det var ett svårt fall, men att även där måste föräldrarna ha rätt av avgöra själva. Om de känner att de inte orkar ta hand om barnet, är det rätt att döda det efter födseln.

Flesta veganer håller med

Micke träffar genom sitt antirasistiska engagemang många vegetarianer och veganer. Men de flesta han pratat med tycker inte att det här med dödshjälp har något med djurens rättigheter att göra.

– Men jag har också pratat med veganer som inte håller med mig.

– På sätt och vis kan jag förstå dem. Det handlar på nåt sätt om att främja det som är bra och friskt. Men samtidigt ligger det nåt farligt i det här. Vem ska sätta gränsen? Vem ska avgöra vad som är friskt, vad som får leva och vad som måste dö? Det är som att han vill sätta sig över själva livet.

HENRIK ALM

Populärt att bugga

Buggning blir allt populärare (se DA nr. 1) i såväl Europa som Sverige. Här hemma finns det numera en hovrättsdom som innebär att ”spillinformation” från buggning får användas som bevis i domstol. Advokaten i det akutella målet, ett knarkmål, har anmält polisens buggning till Justitiekanslern (JK) och tänker driva fallet vidare till högsta domstolen:

– Buggning är ett brott mot grundlagen, säger han.

Att trenden mot mer omfattande buggning är internationell – naturligtvis har det med Schengensammarbetet att göra (se DA nr.7) – blir uppenbar när man får reda på att antalet buggningar har ökat med 27,5 procent i Tyskland sedan 1995. Enligt tidningen Bild-Zeitung avlyssnades förra året 4674 fasta telefonanläggningar.

Du sköna nya värld verkar vara här för att stanna.

Facklig kamp i Bangladesh

Nu börjar rapporter från sommarens fackliga kamper i Bangladesh att dyka upp. Och de är skrämmande. Facken måste varje dag kämpa för sin rättighet att existera och verka i landet.

Den 13 juli skadades över 300 i staden Savar, varav 50 allvarligt, av polisens attacker mot en demonstration anordnad av de anställda vid det koreanska företaget Yang Wan Hightec Ltd. Demon var ett svar på att 15 propagerande kamrater hade arresterats, varav 2 ett längre tag, och samlade över 5.000 deltagare som krävde deras frigivande och personalchefens avsked.

De 50 allvarligt skadade nekades sedan sjukvård efter att polisen utövat påtryckningar på sjukhuset om att inte ta emot några skadade arbetare. 30 stycken blev till och med arresterade.

Fabriken har sedan återöppnats, fysisk tortyr - men även "försvinnanden" – är vanligt förekommande och 9 kamrater sitter fortfarande arresterade, 97 kamrater har dött och 800 har rättsliga efterspel att vänta.

Tortyr och avsked

Några månader tidigare, i mars, mötte arbetarnas försöka att bilda en fackförening vid Dulamias bomullsfabrik några mil från Dhakar brutalt motstånd. Även tidigare försök har mötts med tortyr och avskedanden. Den här gången vägrade arbetsmarknadsdepartementet helt sonika att registrera fackföreningen och den 3 maj hyrde arbetsköparen in torpeder som attackerad arbetarna under en nattlig räd. Den 5 maj anordnades ett möte för att mäkla fred från arbetsköparens sida under vilket arbetarna attackerades igen.

Men trots de hårda förhållanden så dör inte motståndet. I Metro läser vi att hundratals sjuksköterskor slogs mot kravallutrustad polis i Dhakar nu i oktober. Minst 10 människor skadades. Anledningen till kravallerna var att 5 sjuksköterskor hade avskedats.

För att ge ert stöd ekonomiskt och politiskt, kontakta den anarkosyndikalistiskt influerade fackföreningen National Garment Workers Federation (organiserar närmare 30.000 medlemmar), som stöder de kämpande arbetarna i Savar. Adressen är: NGWF, GPO Box 864, Dhaka, Bangladesh. Fax: 880-2-9562562.

Lars Johansson

MRTA-talesman hindrad

MRTA:s europeiske talesman Isaac Velazco har blivit förbjuden att arbeta politiskt i Tyskland där han bor. Velazco påstås ha skadat Tysklands utrikespolitiska intressen genom att ställa upp i mediaintervjuer och försvara Tupac Amaru-gerillans aktioner. Beslutet skedde efter påtryckningar från Perus diktator Alberto Fujimori. Restriktionen innebär att Velazco förbjuds att göra offentliga uttalanden för MRTA.

motkraft

Rasistiskt bidragssystem i Berlin

I Berlin försöker myndigheterna få större kontroll över de 2.000 flyktingarna och asylsökande i staden. Medlet är att införa ett nytt bidragssystem tillsammans med de större matkedjorna, däribland kedjan Kaiser. Istället för månatliga bidrag ska staden istället lämna ut kuponger som kan lösas in mot mat i vissa matvaruaffärer. På så sätt ökar kontrollen och särbehandlingen av Berlins asylsökande/flyktingar. Allt för att göra det så "oattraktivt" som möjligt att fly till staden.

Som ett svar brändes ett av Kaisers varuhus ner till grunden den 3 oktober, 7-årsdagen för "Stortysklands" enande.

motkraft

Högerextrema brott ökar

Antalet högerextremistiska brott ökar återigen i Tyskland. Det är första gången sedan 1993. Enligt polisens statistik har 5 173 sådana brott begåtts under de nio första månaderna detta år, vilket innebär en ökning med 14 procent. Enligt samma källa finns det 47.000 organiserade högerextremister i landet, vilket är 2.000 personer fler än förra året.

Rasistiskt våld i Öst-Europa

Den 9:e november, på den internationella dagen mot rasism och antisemitism, demonstrerar ca 1000 romer (zigenare) i Belgrad. Demonstrationståget sluter upp på Trg Republike som så många andra demonstrationer i den serbiska huvudstaden. Där hålls tal av de ledande från zigenarorganisationen, politiker och medlemmar från människorättsorganisationer. Efter ett tag äntrar två unga punkare podiet och jublet bland den församlade folkmassan stiger.

– Slå inte mot oss. Vi är på er sida. Det fascistiska våldet drabbar oss alla, låt oss då kämpa tillsammans.

Bakrunden är att en 14-årig zigenarpojke blev misshandlad till döds av några unga nazi-skins. Nynazism är en relativt ny företeelse i Serbien och polisen har haft uppenbara problem med att hantera situationen. En klappjakt på alla unga pojkar med rakat hår har lett till att zigenarna om möjligt blivit ännu mer hatade av ungdomarna i Belgrad än förut. Till och med punkarna har blivit utpekade som fascister och ny-nazister och polariseringen ökade ännu mer sedan en konsert med två lokala anarko-punkband blev inställd den 1:a november p.g.a att polisen menade att det fanns kopplingar mellan punk och fascism. En ganska märklig situation i ett land där den öppna fascisten och krigsförbrytaren Seselj fick 50 procent av rösterna i det nyligen hållna presidentvalet. Ett val som tack och lov ogiltligförklarades p.g.a ett allt för lågt valdeltagande.

Anarkististgruppen Kontrapunkt har gjort en kartläggning av nazi-skinsen i Serbien och än så länge är de ganska få och oorganiserade, de flesta är medelklassungar som inspirerade av vit-makt musik har tagit till sig svastikan och budskapet om den "ariske" mannens överlägsenhet. Har de månne glömt bort alla serber som under andra världskriget blev forslade till nazisternas koncentrationsläger? Det är också viktigt att inte glömma bort att det serbiska samhället, inklusive poliskåren och näringslivet, är genomsyrat av ohämmad nationalism och chauvinism.

Inte bara Serbien har drabbats av nazi-skinsen försök etniska rensning. I Prag blev en sudanesisk student mördad av ny-nazistiska skinheads den 8:e november. Svaret blev en bred anti-fascistisk demonstration med över 5000 deltagare dagen efter genom stadens gator och politikerna i den pågående valkampanjen tävlar numera om att vara den mest antirasistiska. I Tjeckien är dock inte nazivåldet någon ny företeelse men har tidigare uteslutande drabbat zigenare och en och annan anarkist vilket tydligen inte är tillräckligt för att etablissemanget ska få upp ögonen. Utan det krävs diplomatiska påtryckningar från Sudans regering för att de Tjeckiska politikerna ska ta rasismen på allvar.

Christoffer Karlsson

Italiensk marxist fängslad

En av italienska autonomiarörelsens viktigaste ideologer på 70-talet, Toni Negri, fängslades på lösa grunder när han i juli i år återvände hem efter år av landsflykt i Frankrike.

Det har lett till starka protester inte bara mot Negris fall utan även mot det faktum att 180 människor fortfarande sitter fängslade och 150 fortfarande lever i landsflykt, för sina politiska aktiviteter under 70-talet. Bland annat har årets nobelpristagare Dario Fo lovat att skänka stora delar av prispengarna till kampen för amnesti.

Autonomia-rörelsen omfattade allt ifrån militant arbetarkamp på fabrikerna och kvinnokamp, till en ungdomsbaserad motkultur. Negri var en av de viktigaste ideologerna och som sådan redan tidigt utsatt för statens repression. I en farsartad rättegång försökte staten få honom till det beväpnade Röda Brigadernas hemliga ledare, trots att Negri alltid förnekat all koppling till dem. Under 80-talet åtnjöt Negri immunitet mot trakasserierna eftersom han invalts i parlamentet. När immuniteten var på väg att hävas tvingades han fly till Frankrike, och dömdes mycket riktigt i sin frånvaro, trots protester från bland annat Amnesty. I juli 1997 återvände ändå Negri till Italien för att "tvinga fram en diskussion i samhället om amnesti för alla som dömdes och fortfarande sitter fängslade. Diskussionen har startat. Vill du skriva på ett internationellt upprop, så hör av dig till Yann Moulier Boutang via fax eller E-post. Fax: +331 45 41 53 91. E-post: Yann.M.Boutang@wanadoo.fr

motkraft

Italiensk demonstration 1977.

Även kunskapen har ett pris

Om marknadsanpassning av universiteten

I det kapitalistiska samhället har allt sitt värde på marknaden. Också kunskapen, i form av utbildning och forskning, har ett pris. Marknaden för dessa handelsvaror växer, och de som styr denna marknad är de stora företagen.

Den socialdemokratiska regeringen vill med sin utbildningspolitik knyta utbildning och forskning närmre företagen, framför allt genom så kallad uppdragsforskning och uppdragsutbildning. Utbildning och forskning vid universiteten och högskolorna har ju hittills i huvudsak utformats av universiteten själva med de pengar och resurser som kommit från staten. Men nu dras tillflödet av pengar från staten åt, och ett syfte med det är att universitet och högskolor ska tvingas att sälja sig till marknaden.

Uppdragsutbildning innebär att universiteten utformar särskilda utbildningar efter ett eller flera företags (eller myndigheters) önskemål. SE-banken har till exempel tagit fram en utbildning för sina tjänstemän, tillsammans med Lunds universitet och Handelshögskolorna i Stockholm och Göteborg. Företagen tillåts på så vis bestämma både utbildningarnas innehåll och vilka som ska få genomgå utbildningen.

Företag köper forskning

Uppdragsutbildningar har hittills inte kunnat ge högskolepoäng, därför har de inte haft så hög status. För att råda bot på detta beslutade regeringen nu i november att också uppdragsutbildningar ska kunna ge högskolepoäng och leda till akademisk examen. För den som har pengar är det nu alltså möjligt att köpa sig en examen och utforma utbildningen själv. En gräddfil i utbildningssystemet har öppnats, och företagen applåderar.

Uppdragsforskning innebär att de som har rejält med pengar, läs storföretag och myndigheter, kan köpa sig forskning inom alla områden. Köparen bestämmer vem som ska utföra forskningen och vad det ska forskas om. En allt större del av forskningen kommer på så vis att dikteras av företagen. Universiteten som en möjlig bas för radikal samhällskritik urholkas på så vis allt mer. Företag betalar inte gärna för forskning om hur deras verksamhet förstör miljön och forskning om sexistiskt våld är inte heller "lönsamt". Dessutom motverkas samhällskritiken av kraftfulla nedskärningar inom den humanistiska och samhällsvetenskapliga forskningen.

Ingen offentlighet

Landets universitet har dessutom bildat olika aktiebolag som ska äga de forskningsverksamheter som företagen betalar för. Genom att bedriva forskningen i bolagsform kan forskningsresultaten hemlighållas. Det finns ju en mängd för kapitalägarna obehagliga fakta som kan avslöjas genom forskning. På detta sätt försäkrar man sig om att sådana fakta inte kommer ut till allmänheten. "Fullständig sekretess bör gälla i bolagen", står det i Stockholms universitets egen utredning om framtiden för sina forskningsverksamheter i bolagsform. Offentlighet passar uppenbarligen inte med den nyliberala nyordningen vid universiteten.

LINUS BROHULT

Frihetligt studentmöte

Vid flera universitet och högskolor i landet har Studentsyndikat bildats av frihetliga studenter trötta på marknadsanpassning och studentkårer som inte tar konflikt för studenternas rättigheter.

Den 26 oktober hade Studentsyndikaten i Sverige sitt första samarbetsmöte. Representanter från Göteborg, Linköping, Uppsala och Jönköping var närvarande. De undersökte möjligheterna för ett samarbete och kom fram till att det borde finnas en plattform som alla skulle vara med på. Ett fyrapunkts program ska utarbetas till nästa möte.

– Vi kommer att träffas igen och vi ser gärna att fler studenter från andra städer medverkar, säger Claes från Jönköpings Studentsyndikat.

För mer information kontakta: studentsyndikatet@uppsala.mail.com

---

Elevkamp i Enköping mot nedskärningar i skolan

På Westerlundska gymnasiet i Enköping hotade det oberoende elevsyndikatet i början av hösten med strejk i protest mot nedskärningarna som drabbade skolan. Men stödet bland eleverna var ljummet, trots att konsekvenserna av nedskärningarna var högst kännbara.

– Skolan skulle spara 7,5 miljoner, vilket har medfört att de har infört många lärarfria lektioner, trots att undervisningen fortfarande är lärarstyrd. Lärarstyrda lektioner utan lärare har blivit resultatet, vilket är ganska absurt, menar Mattias Pettersson, medlem i det 15 personer starka syndikatet och Oberoende Vänstergruppen i Enköping.

Men det räcker inte med lärarlösa lektioner. Som vanligt när det skärs i budgeten, så skärs de också på de svagare grupperna och specialundervisningen. På Westerlundska gymnasiet lade ledningen direkt ner läs och skrivundervisningen för dyslektiska elever.

Allt det här ledde till att medlemmarna i syndikatet började tänka allt mer på vilken utbildning det var som de fick och vilken de egentligen ville ha.

"Gör-något-vettigt"

– Vi gled mer och mer in på en kritik av dagens skola och började prata om hur kunskapsdödande den är. Det vi vill ha är ju en skola som låter eleverna få utlopp för sin egen kreativitet, där de själva söker information och bestämmer vad de vill lära sig, säger Mattias och berättar att studentsyndikatet tänker anordna "gör-något-vettigt-dagar" inom en snar framtid.

– Dom dagarna stannar eleverna helt enkelt hemma från skolan och lär sig på egen hand. Man skolkar alltså, för att få något vettigt gjort, förklarar Mattias. Än så länge har de dock inte gått ut med idén offentligt, eftersom hela syndikatet för tillfället är engagerade i att anordna en antirasistisk demo den 30:e november. Men någon risk att eleverna på skolan inte kommer att fatta vitsen med dagarna tror han inte att det är:

– De flesta eleverna fattar hur kunskapsdödande dagens skola är.

Inte godkänd

Skolledningens reaktioner på syndikatet har dock varit av blandat slag. Många lärare hjälper till i smyg och tycker om dem. Men samtidigt är de den enda skolföreningen som inte är godkänd av ledningen. Mattias berättar att de inte får ha möten på skolan eller på skoltid:

– Och inte har vi fått någon plats på anslagstavlan eller i skoltelefonkatalogen, men det har fixat sig i alla fall. En schysst lärare klippte in oss i telefonkatalogen och när det gäller anslagstavlan så har vi "ockuperat" vår plats.

Och nog behövs syndikatet. Sedan något år finns ingen elevfacklig organisation på skolan. Istället har Centerns Ungdomsförbund suttit i elevrådet och effektivt motverkat att folk gått med i till exempel Elevorganisationen. I den framtida skolkampen tänker sig Mattias däremot att syndikatet kan samarbeta med de flesta elevfackliga organisationer i konkreta frågor, om de gör något bra.

– Men framför allt så är vi en direktdemokratisk och självstyrande grupp, menar Mattias.

LARS JOHANSSON

Äntligen kom chumbawamba till Sverige. D.A. var fö

– Vi snackar Aftonbladet här, vi kan inte låta en tidning med 2000 i upplaga få en intervju, sa EMI, tämligen ordagrant när Direkt Aktion ringde upp det stora skivbolaget för att boka en intervju med Chumbawamba. Alla övertalningsförsök var förgäves. Som tur var var bokningsbolaget Luger, som arrangerade konserten i Stockholm, betydligt mer hjälpsamma. Tack vare dem fick vi en intervju direkt efter spelningen.

Den brittiska popgruppen Chumbawamba besökte alltså Stockholm i november. Detta band bestående av åtta anarkister från Leeds har hållit ihop i 15 år, och hamnade, nästan som av misstag, överst på listorna runt om i världen tidigare under hösten med låten *Tubthumping*. Ni vet låten med den envisa refrängen "I get knocked down, but I get up again, you never going to keep me down".

Det var på tiden, kan man tycka. Chumbawamba har skrivit bra refränger i många år nu, och är sedan plattan Anarchy (1994) ganska stora åtminstone i radikala vänsterkretsar i Sverige. Men samtidigt har det muttrats en del om att de inte är så politiska längre. *Tubthumping* handlar ju bara om att supa, inte heller de andra texterna är så politiska, och så ligger de ju på ett stort bolag, EMI, nu för tiden... Allt det där kommenterar två medlemmar i Chumbawamba i intervjun längre ner.

Men oavsett om det är bra eller dåligt att ligga på ett stort skivbolag, höll det i alla fall på att sätta stopp för den här artikeln. Själva kommenterade Chumbawamba att de får acceptera sånt – om de inte låg på ett stort bolag skulle de över huvud taget inte kommit till Sverige och spelat.

– Men när vi fick se vilka som ville göra intervjuer sa vi 'den där vill vi göra', sa Boff när vi väl träffade bandet.

För övrigt var konserten mycket bra. Även om några av oss inte tycker att Chumbawamba låter så där jättebäst på skiva, kan de helt klart hantera en livespelning. Tungt sound, bra sång, mycket showande, både underhållning och politik.

Och på nåt sätt anarkistiskt – utan en given frontfigur, utan individualistiska soloprestationer, utan alla tillsammans, både i bandet och i publiken. "We'll be singing when we're winning", typ, som är de första orden på hitlåten Tubthumping.

> ***Men plötsligt blir den här singeln en framgång över hela världen. Inte för att vi satte oss ner och sa: nu skriver vi en hit. Det är nästan som att det hände av misstag.***

"Tubthumping är att skrika för att förändra världen (och sen ta en drink för att fira). Det är att snubbla hem från din lokala bar, när världen är redo att STÄLLAS TILL RÄTTA..." står det i texthäftet på nya CD:n *Tubthumper*.

Och ungefär så kändes det när vi, fyra från Direkt Aktion och fotografen Jan-Åke, klockan tolv en tisdagnatt satte oss ned för att prata med Boff och Dunstan Bruce, och blev bjudna på varsin öl. Boff sjunger och spelar gitarr i Chumbawamba, Dunstan spelar percussion och sjunger.

Det var mest Boff som pratade, Dunstan såg rätt trött ut och lämnade intervjun efter en stund. Båda, ja alla i bandet, verkade mycket sympatiska, befriade från alla divalater som flockas i pop-branschen.

Vi visade dem Direkt Aktion och de gillade den.

– Du vet, folklig kultur, sa Boff. Det där med folklig kultur, "popular culture", visar sig vara ett av Boffs favoritord. Och det är mycket det Chumbawamba handlar om. Att vara radikal, men ändå nå ut. Så vi börjar intervjun i den ändan.

Ni har spelat i femton år, och nu har ni kommit upp på topplistan. Hur är det, var det oväntat?

Boff: Ja, det var helt oväntat. Men det är bra.

Är det nån skillnad på hur ni bemöts nu?

Boff: Ja verkligen. För fyra-fem år sedan spelade vi i USA. Alla vi – och vi är många – åkte runt i en liten van i sex veckor, och spelade för små publiker. Det var verkligen hårt arbete, men vi försökte få fram våra grejer. Och nu har vi precis varit i USA i två veckor och det var helt annorlunda. Alla ville prata med oss, alla radiostationer, alla tidningar – Rolling Stone, MTV – alla. Helt otroligt.

Dunstan: Vi har hållit ihop i 15 år, och gjort politiska saker hela den tiden, försökt förmedla idéer, budskap, vad vi handlar om. Och ibland har det känts som att vi slår våra huvuden i väggen. Men plötsligt blir den här singeln en framgång över hela världen. Inte för att vi satte oss ner och sa: nu skriver vi en hit. Det är nästan som att det hände av misstag. Men nu kan vi prata med alla dessa människor om vad vi tycker, vilka våra idéer är, hur vi fungerar som band. Vet ni, dagen efter att singeln gick upp på topplistan i Storbritannien hade varenda dagstidning en artikel om Chumbawamba, och alla skrev att vi var anarkister...

Boff: Vilket verkligen är ovanligt i Storbritannien...

Dunstan: ...alla nämnde att vi hade ockuperat hus, att vi hatar poliser...

Boff: "Top Pop Band Hate Cops" – det var rubriken i en tidning. Otroligt, allt du behöver göra är att skriva en sång...

Så ni har inte blivit behandlade som en "one hit wonder"-grej?

Dunstan: Jo visst, de får en sån biografi från skivbolaget bara. Och efter alla år som vi inte kom nån vart, var det här en sak som jag verkligen ville skulle hända. Att vi skulle komma till den positionen att vi kan säga till alla dessa människor att 'visst, vi är anarkister', och: 'ja, anarkismen fungerar, och vi är ett bevis för det!'.

Kan man säga att det här var en strategi från er sida? Er musik är ju...

Boff: Popmusik!

... ja, man kan sjunga med och dansa till den och så. Många anarkistband är antingen väldigt aggressiva eller gör nån slags "avantgarde"-musik".

Boff: Ja. Saken är att vi säger inte att de som gör aggressiv eller avantgarde-musik har fel. Det finns många små band som gör sin grej. De tänker att som anarkister, som politiskt radikala människor, måste också musiken vara utmanande och radikal, och därför ska man utmana "fyrtaktens tyranni", ni vet den fyra takters dansrytmen. Vilket jag helt förstår, och jag älskar de banden. Men vi är inte så. Vi tycker att om fyrtakten är vad den folkliga kulturen vill ha, då är det det vi ska göra.

Tror ni att budskapet går fram? Här i Sverige skriver tidningarna att Chumbawamba har kämpat i 15 år, och nu blir ni berömda på en låt om att dricka sig full. Riktigt så är det ju inte, men vad säger ni, vad är det politiska innehållet i *Tubthumping*?

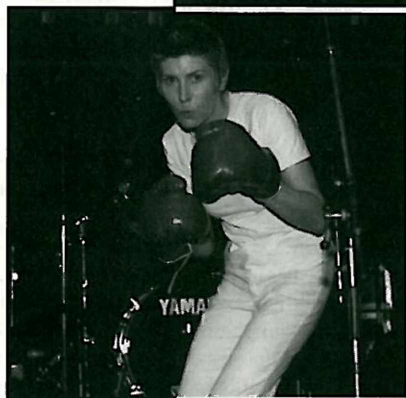
Dunstan: För oss är den låten verkligen politisk. Det är en låt för de förtryckta, för de fördrivna, för de som inte har någon röst, som inte

ba

'stås med.

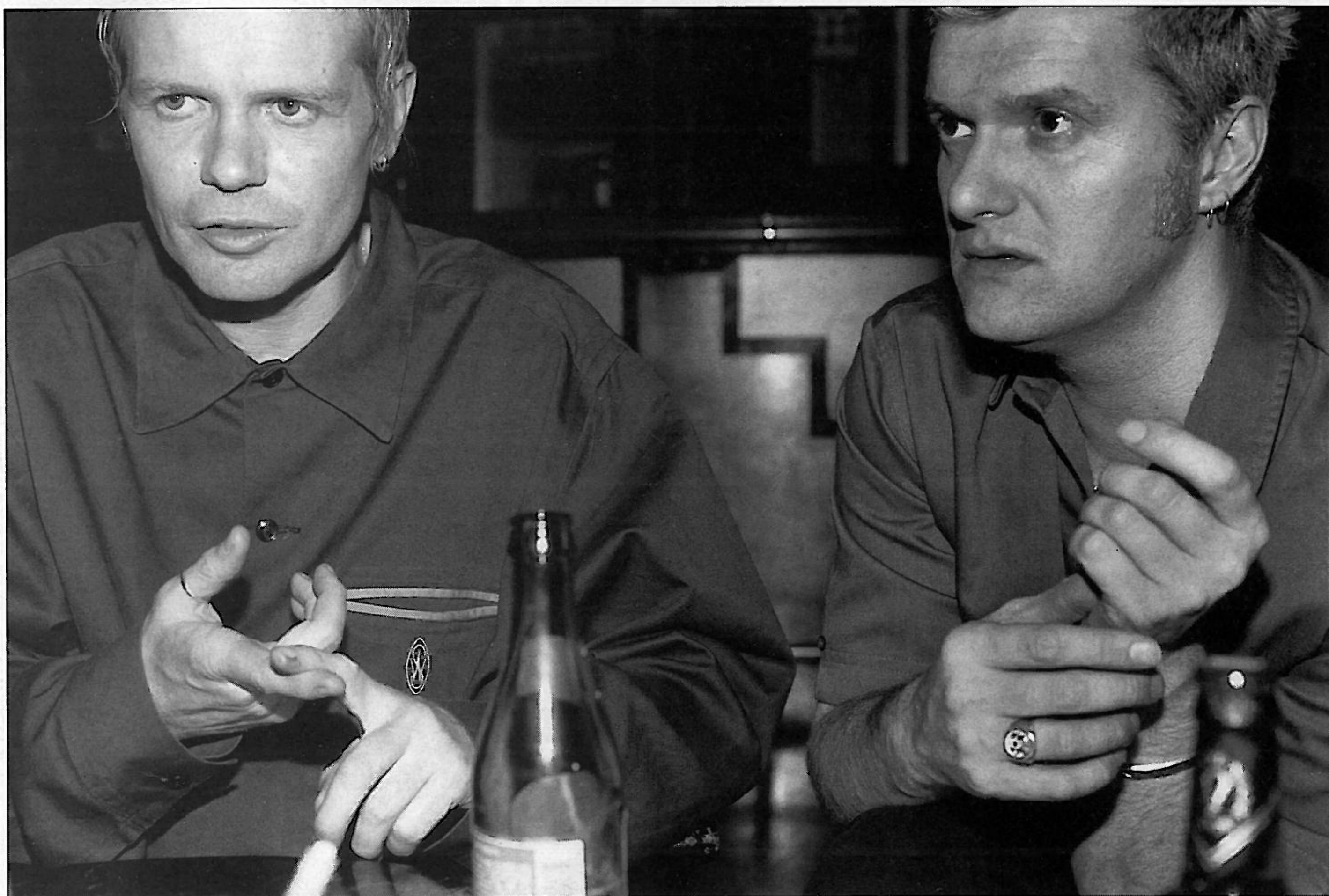
Chumbawamba bstår av: Lou Warrs, Danbert "The Cat" Nobacon, Paul Greco, Boff, Jude Abbott, Alice Nutter, Dunstan Bruce och Harry Hamer. Men när de turnerar är de sex personer till som håller i ljud och ljus med mera. Alla fjorton delar lika på inkomsterna från spelningarna. På bilderna här: Alice Nutter, som förutom att sjunga i Chumbawamba är aktiv i Class War Leeds.

har tillgång till media, press, eller att stå på en scen.

Boff: Rika människor tänker inte 'jag slås ner, men kommer upp igen, jag ska fixa det här'. Så tänker bara fattiga. Budskapet är: Låt inte de jävlarna trycka ner dig. Sånt går bara hem hos folk som har något att kämpa emot. I Storbritanninen är det så att om jag går på en fotbollsmatch för att se på det lag jag alltid går och ser, sjunger människorna i publiken "I get knocked down, but I get up again", och de är en sån slags människa som jag tycker att jag är, och jag tror att folket i barerna, på fotbollsmatcherna, på gatorna, känner sig så. 'Jag har det dåligt, bossarna ger mig sparken, allt är skit, men jag kommer att kämpa tillbaka och jag ska klara mig på nåt sätt.' Men visst, det är inget uttalande, det är ingen ideologi, men det är så det är. Däremot, om du bor i ett fint område tänker inte folk så. De tänker bara 'ja, livet är väldigt fint. Jag har en fin trädgård, en fin familj'.

Dunstan: Men "Tubthumping" är

Boff och Dunstan Bruce, Chumbawamba, över en öl efter spelningen i Stockholm.

också, egentligen helt av en slump, ett slags sätt att bjuda in människor till Chumbawambas värld. Den är – igen, helt av slump – väldigt tillgänglig, väldigt många gillar den låten. På ytan är det en party-låt, men om den möjliggör att de kommer och ser oss live, köper skivan, kollar in vår hemsida, eller på nåt sätt vill veta mer om Chumbawamba, så är det fantastiskt tycker jag. Skitbra. Och det här är ett bra sätt att få ut ett politiskt budskap på som inte är tråkigt. Vi försöker hela tiden göra vår musik njutningsbar. Och också visa att vi tycker om vad vi gör, för det gör vi.

Boff: Många anarkister tycker att man måste vara väldigt seriös hela tiden. Det ska vara mycket text, sälja tidningar nere på hörnet varje lördageftermiddag, typ. Väldigt... grått. Vi är förtjusta i idén att folk tänker: "anarkister - hålligång".

Men finns det inte en fara i det här. Era texter var mer tydliga förut, på till exempel Anarchy...

Dunstan: Ja, låttexterna, men inte de texter som står i CD-häftet. Och det är väldigt viktigt, för hur otydliga än låttexterna är – vilket jag erkänner att de är – jag menar, inte ens jag förstår dem...

Boff: En del av Danbert Nobacons (en av bandets sångare) texter undrar man ju vad fan de handlar om. Men om du läser vad som står bredvid dem så tycker jag att det blir helt klart. Vad vi tycker är viktigt är att 'okej, här är en text, det är popmusik, ha det kul", men samtidigt, i CD-häftet är det som en enorm hög citat från Class War, Noam Chomsky, Emma Goldman eller nåt. Och

Ni är inte rädda för att bli popstjärnor nu?
Boff: Nej. Popstjärna är ett psykiskt tillstånd.

du kan inte missa det. Om du köper skivan kanske du inte tycker om det, men du vet att det finns där. Och om du inte känner till Noam Chomsky eller Emma Goldman och det finns ett litet citat där, så kanske nästa gång du hittar nåt om Emma Goldman så tänker du 'just det, det var hon som var citerad på Chumbawambas skiva, det ska jag läsa', eller 'oj, hon har skrivit en bok här, oj hon har skrivit fem böcker, tio böcker, oj, hon har en del fantastiska saker att berätta. Jag ska läsa dem.' Kanske bara en av hundra gör så, men det räcker.

Jag har en kommentar, jag mötte en vän från min hemstad här, så jag frågade om han hade blivit anarkist nu. Men han sa 'nej, jag är här för musiken!

Boff: Ha ha, men det är bara bra, om folk bara är intresserade av musiken så skäms vi inte för det. Det värsta en anarkist kan göra är att göra något som är totalt otillgängligt. Om vi gör nåt som gör att folk kommer med, bara för showen eller musiken, så kanske några få procent också snappar upp vad vi vill säga.

Ni är inte rädda för att bli popstjärnor nu?

Boff: Nej. Popstjärna är ett psykiskt tillstånd. Det är att behandla andra som om du vore bättre än dem. Det är att vara ignorant, slösa med pengar, inte ta hänsyn, i korthet att uppträda som om du plötsligt tillhörde bossarnas klass: typ dricka champagne med Tony Blair. Vi är inte rädda för det, för till skillnad från de flesta andra popband är det inte det vi vill.

Ni blandar mycket olika stilar i er musik, som om ni ironiserar över ett helt förvirrat konsumtionssamhälle. Vad tror ni, behöver man använda ironi för att nå ut med ett politiskt budskap i dag?

Boff: Vi älskar ironi och humor, vi tycker att ett politiskt budskap som inte är kul, har liv och humor kan verka rätt dött. Men politiska budskap ligger på olika nivåer för olika personer. Det är inte vår sak att delta i debatten i anarkistiska tidningar till exempel, utan att översätta anarkistisk politik till populism. Humor och ironi är en del i det. Som Emma Goldmann sa, vilket jag är säker på att alla har hört, 'om jag inte kan dansa till det är det inte min revolution'. Samtidigt skulle vi skriva under på att 'om vi inte kan få en stark debatt om det här, är det inte min revolution heller'. Det ligger ett ton historia, debatt, tankar och kamp bakom varje ironi på en Chumbawamba-skiva, men ofta är det bara medlemmarna i bandet som kan se det.

Vad tycker ni är det viktigaste att nå ut med till folk i Europa idag?

Boff: De kamper jag tycker är viktigast är de som grundar sig i lokala, folkliga frågor, saker som rör hur man bor, barnomsorg, strejker, små lokala protester av människor som inte har tillgång till media, som inte har makt. Men självklart stöder vi också saker som zapatisternas kamp i Mexiko eller husockupationer eller antirasistiska demonstrationer. Vi håller också på med utbildning och att utnyttja media till att nå ut med information, från fanzines till TV till film till teater etc.

Dunstan: Jag har aldrig tyckt att

ett budskap är viktigare än något annat. Det förändras hela tiden. För vad som händer är att vi reagerar på särskilda situationer. Det är ofta så att vi skriver en sång efter att ha läst en tidning eller kollat på TV-nyheterna. Vad vi gör är att reagera på händelser - när de sker. Och det är nåt som vi tycker är väldigt viktigt, bättre än att ha en politisk doktrin som dragits upp till exempel 1960.

Boff: Eller ännu mycket tidigare, som är fallet med leninism eller så. Vi tycker att saker förändras hela tiden. Just nu kanske det viktigaste har att göra med hamnarbetarstrejken i Liverpool, men nästa år är det kanske nåt helt annat. Förra året spelade vi till exempel för folk som protesterade mot olika motorvägsbyggen. Men saker ändras hela tiden. Och som anarkist tycker jag att det vackra med anarkismen, till skillnad från till exempel marxism, eller någon annan slags vänsteristiskt, kommunistiskt skit, är att vi förändras, att vi ser vad som händer i världen.

Dunstan: För om vi hade samma slags sätt att reagera på saker som vi hade när vi började för 15 år sedan, skulle vi befinna oss i ett totalt vakum. Vi har alltid försökt hänga med i hur världen förändras, och vi är väl medvetna om att saker är mycket annorlunda nu mot hur det var när vi startade.

Och hur var det när ni började?

Boff: Vi började 82, och politiken spelade en väldigt stor del, vi var mycket starkt emot Falklands-kriget och använde den frågan, och anti-kärnvapen-frågan, att hänga upp vår musik på. Vi ockuperade också ett stort hus och etablerade oss som kollektiv. I verkligheten var vi ett gäng människor som levde tillsammans utan att betala hyra, vi lärde oss att arbeta tillsammans.

Dunstan: Och vi var en del i en anarko-punk-rörelse som var riktigt stor när vi började.

Boff: Ja, vi liksom tillhörde en speciell grupp människor.

Dunstan: Det kändes mycket enklare, mycket säkrare.

Boff: Det fanns en massa folk, och vi tänkte att ja, vi är som dem. Som Crass och Conflict, DMV, Subhumans och massor av andra band...

Dunstan: Megatribe, Signs...

Så ni började som ett punkband?

Dunstan: Ja. Totalt.

Boff: Vi spelade med alla de där banden, och vi tyckte att vi var priviligierade. 'Det här är coolt, vi är en del av en rörelse'. Och sen så tog det ungefär två år innan vi insåg att vi började ifrågasätta saker, vi växte upp, och att rörelsen omkring oss höll på att splittras sönder.

Vad var det ni ifrågasatte?

Boff: Det verkade rätt enkelt då. Det fanns en jättestor anti-kärnvapenrörelse. Vi kände alla att vi tyckte samma saker, som att vi alla rörde oss mot samma punkt där vi skulle göra helt fantastiska saker, som skulle ha stor påverkan. Men vad som hände var att det inte hade en sån stor påverkan, inte på regeringen, men inte heller på den folkliga kulturen. Allt blev liksom etiketterat och marginaliserat. Och ungefär två

Och jag tyckte att vad än jag gör så känner jag till min klass, och jag vet vad jag gillar hos min klass, och jag vet vad jag tycker om att göra.

år senare förstod vi att det här är verkligen knäppt. Crass hade upplösts, Conflict hade upplösts, alla hade försvunnit. Vi var utelämnade åt oss själva, mer eller mindre. Och det här var verkligen märkligt, varför var vi de enda som var kvar? Och det enda vi fattade var att vi inte skulle fortsätta spela samma punkrock. Vi var tvungna att erkänna för oss själva att även om vi var punkare, och vi såg ut som punkare, så måste vi förändras. Och många av banden, de som höll på med politik, visste inte hur de skulle förändras.

Så vilka har varit era avgörande musikaliska influenser under alla år?

Boff: Sex Pistols, KLF, Public Enemy, The Fall, Frank Zappa, The Beatles, techno, Dead Kennedys, Crass, Drum & Bass, Pet Shop Boys, mässingsorkestrar, Philip Glass, Miles Davis, David Bowie, Fugazi, bluesen, Elvis Presley, The Fugs, MC5, Iggy Pop, Velvet Underground, The Watersons, Martin Carthy, engelsk folkmusik, Christy Moore, Northern Soul, Motown...

Men ni är inte bara musiker, ni är också aktivister. Ni är lite berömda här i Sverige för att ni deltog i kravallerna i Köpenhamn efter EU-omröstningen 18 maj 1993...

Boff: Ja, och på andra håll...

Dunstan: Poll tax på Trafalgar Square... Saken är den att om du ser på anarkismen som en helhet, så insåg vi för rätt länge sedan att vad vi är bäst på är att vara propagandister, du vet sprida idéer, göra idéer tillgängliga. Det kändes som om vi befann oss i en priviligierad position, att folk kom och lyssnade på oss, såg våra spelningar. Så vi ägnade mycket tid åt att skriva flygblad, skriva sånger om politiska frågor, gjorde skivor om politik. Vi gjorde välgörenhet för olika organisationer och frågor. Vi har alltid tyckt att vi är rätt bra på det här, att det fanns en roll för oss där i den anarkistiska rörelsen, vilket omfattade att vara propagandister, men också underhållning. Det är något jag tycker är mycket viktigt, och alltid kommer att tycka, att det finns former av underhållning som faktiskt har viss substans, visst djup, som inte bara är yta. När du skrapar på Chumbawambas yta så finns det ju faktiskt något under den.

Och ni är fortfarande aktiva inom den rörelsen?

Boff: Ja, men inte så mycket som förr. Men orsaken till det är att vi är ett rockband, vi spelar den här musiken på heltid. Det är så att nån ber oss spela nånstans, i nåt land, de ska ha till exempel en antifascistisk demonstration. Så vi kommer dit och spelar, och det kan kännas märkligt för själva demonstrationen kanske är två dagar senare, och då är inte vi kvar, då är vi i ett annat land. Men om jag hade bott i den staden hade jag gått dit. Inget problem. Och anta att vi var där, att vi gick på demonstrationen, och oavsett om det var en fin och fredlig demonstration eller om det var en våldsam demonstration, skulle vi vara engagerade i den. Vi skulle tänka 'visst, så är vi, det är sånt vi gör'. Men samtidigt kan jag inte acceptera att det skulle vara mer viktigt för oss att åka till olika länder och prata om saker...

Jag tycker man kan känna i era texter att ni fortfarande är engagerade i rörelsen. Till exempel er låt "Good Ship Lifestyle", den är väldigt aktuell också i Sverige...

Boff: Jag ska berätta om ursprunget till den låten. Vi känner verkligen folk, och några av oss, som Alice Nutter och Jude Abott (sång respektive trumpet och sång i bandet) var väldigt inblandade i Class War i Leeds, de gav ut det sista numret av Class War, skrev i den, la ner mycket arbete på den. Så vi är klart engagerade i den anarkistiska politiska scenen i Leeds. Vad som hände var att en person i Leeds bestämde sig för att skriva en kritik av den anarkistiska rörelsen, i Storbritannien och i världen, som gick ut på att alla i anarkiströrelsen är idioter, och att vad det verkligen handlar om är arbetarklassen, att vi måste nå arbetarklassen. Men problemet var att killen som skrev den där pamfletten är en sån som aldrig skulle gå på en fotbollsmatch, aldrig skulle gå ut på en bar och dricka tillsammans med folk, eller gå ut på gatan och... Han är den typen av anarkist som känner att ingen annan riktigt kan leva upp till hans politik. Alla andra är lägre än han. Så vi tyckte att det här är verkligen knasigt, folk skapar de här små öarna där de står och säger att 'ni har alla fel, jag har rätt'. De har ingen kontakt med verkligheten, de känner inte folk. Och jag tyckte att vad än jag gör så känner jag till min klass, och jag vet vad jag gillar hos min klass, och jag vet vad jag tycker om att göra. Så vi pratade om det här och tyckte att det är som att någon är på en liten båt, mitt i havet, och inte fattar vad som händer i världen.

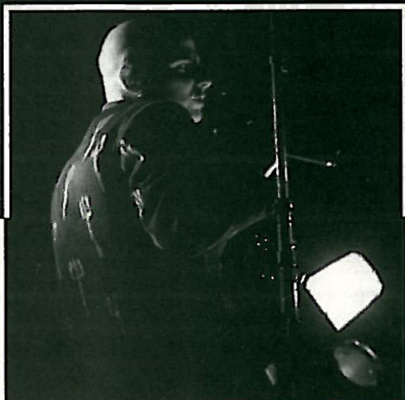
När vi i Sverige diskuterar livsstilism är det mer som att flytta ut på landet och liksom isolera sig från världen på det sättet...

Boff: Det är som att skapa ett alternativ, som: vill du ha en alternativ, egen värld, eller vill du att världen förändras... Vi vill verkligen inte att alla ska bli vegetarianer i sin egna lilla alternativa grej. Jag är vegetarian men jag vill inte att alla ska ingå i den här lilla gröna, alternativa, du

SKRYTHÖRNAN

Direkt Aktion visade Boff och Dunstan vår tidning och de gillade den: – Den ser ut som Class War, layouten. Den ser som, du vet, folklig kultur. I England har vi många anarkisttidningar som är väldigt... tunga. De har inte har tänkt på logon, stora rubriker, Che Guevara nere i hörnet. Folk ser dem på gatan och fattar ingenting. Den här är bra.

Danbert "The Cat" Nobacon, en av bandets sångare, showar loss.

vet 'hey-vi-är-alla-gröna-tillsammans-världen'. Jag vill gärna att världen ska omfatta idén om att vegetarianism faktiskt kan vara en bra idé, men jag är inte intresserad av att 'ja jag har en liten klubb här, och vi är alla bättre än er...'

Hur ser andra anarkister i Storbritannien på er, och hur ser ni på dem?

Boff: Andra ser på oss – och med viss rätta – med misstänksamhet. Vi använder ordet "anarki" en hel del och det innebär ett visst mått av ansvar. En del gillar inte vad vi gör eftersom det inte passar in i deras lilla idé att anarkismen är en exklusiv klubb snarare än en social rörelse. Andra tycker att vi är bra eftersom vi marknadsför andra människors idéer, hjälper folk att hitta anarkistiska idéer som uppenbarligen går djupare än tre minuters pop-låtar. Personligen tycker jag att anarkiströrelsen i Storbritannien är rätt splittrad, den söker efter hur man kan jobba inom nittiotalets post-industriella New Labour-stat. Men jag är inte orolig för att anarkister inte ska komma på ett sätt att organisera sig, nå ut och växa i England och på andra håll.

Vi vet fortfarande inte vad Chumbawamba betyder?

Boff: Å, ingenting... Om ni hade varit en radiostation kanske vi hade hittat på nåt skit men det betyder ingenting över huvud taget.

Det går en del rykten, men nu efter er konsert tror jag inte på det, om att ni inte kan spela de låtar ni vill på grund av påtryckningar från skivbolaget...

Boff: Nej nej, jag vet att det sprids sånt skitsnack...

En sista fråga, om framtiden. Vad gör ni om tio år, hur ser världen ut då, och anarkiströrelsen?

Boff: Jag kan inte svara på den frågan. Lär av historien, lev i nuet, det är så mycket jag klarar av. Jag vet inte vad vi kommer att göra om tre månader. Men jag tror att, förr eller senare, så blir det bättre. Det är inte så viktigt för mig att bygga en framtid, men det är viktigt att förändra samtiden.

TEXT: HENRIK ALM, JEANETTE HANZON, NINA, LARS JOHANSSON
FOTO: JAN-ÅKE ERIKSSON

Thumben upp!

Det anarkistiska musikerkollektivet Chumbawambas singel Tubthumping har legat högt på försäljningslistorna och till och med etta på trackslistan. – Usch! Nu har de sålt sig..., så har snacket gått bland de politiskt korrekta. Kritiken känns igen. Den har drabbat anarkoband som Blaggers ITA och Levellers förr. Men, är det verkligen fel att göra musik som når ut?

"Revolution will be built on the spread of ideas and information, on reaching people, rather than on our habit of creating ghettoes within wich to stagnate. It´s no use standing outside shouting. We have to start kicing down the doors." Citatet är hämtat från omslaget till Chumbawambas första singel som utgavs 1985.

Redan i bandets början var fokus alltså satt. Det handlade om att sprida idéer längre än till den egna trånga kretsen. Med denna platta kan man säga att de lyckats nå folket – utan att lämna idéerna bakom sig.

När man bara lyssnar på texterna är det politiska inte så framträdande. Det blir lätt så om det finns litterära ambitioner och slagordspoesin inte längre lockar. De socialistiska och anarkistiska idéerna presenteras istället främst i CD:ns omfattande texthäfte, där albumets låtar analyseras och kommenteras med hjälp av citat från bland annat Emma Goldman och Noam Chomsky. På detta album finns dock flera låtar som har en ganska tydlig politisk linje. Som den till de strejkande hamnarbetarna i Liverpool dedicerade låten One By One och den kraftiga kängan mot livstilister; The Good Ship Lifestyle.

Några ord om musiken, då. I bakgrunden på de flesta låtarna ligger djungle-rythmer, som kombineras med folksångsharmonier och trallpunksrefränger. Detta ger en spännande mix, med relativt lång hållbarhetstid. En musikalisk kvalité långt över det normala på trackslistan, alltså.

Att detta spelas på tracks ger mig hopp om framtiden. – Tumbhen upp!!

NILS ANDERSSON

Chumbawamba. Tubthumper. EMI Electrola 1997

– Syndikalismen ska bli en folkrörelse!

En arbetsgrupp inom SUF-Stockholm har tagit initiativ till en "valkampanj", som dock inte går ut på röstfiske, utan att komma ut med syndikalistiska idéer till en bredare publik. Direkt aktion träffade några av aktivisterna.

– Den första tanken var att det är lätt att nå ut med politiska ideer när det är valkampanj. Folk känner att dom måste tänka till och ta ställning, och mycket plats ges åt politik, i media till exempel, på skolor och på gatorna, säger Viktor.

Men är det inte svårt att ge sig in i den partipolitiska debatten? SUF är ju inget parti.

– Klart att det är svårt, men inte för svårt. Det vi tänker är att vi ska uppmana alla att välja syndikalismen. Vårt enda vallöfte är att det kommer att hända väldigt stora saker om alla som har det svårt i det här sammhället går samman. Det är ju inte så svårt att ta till sig.

– Jo, det är ju lätt, fyller Anna i. Många har det kämpigare nu än på länge och är besvikna på både sossar och vänsterpartister. Någonting måste göras, liksom. Det är många överens om.

– Plus att det är lätt för att det är så fånigt med partiernas valkampanjer, fortsätter Johanna. De kräks ut tomma fina ord varthelst de kommer åt. Demokrati hit och välfärd dit. De gör nästan parodi på sig själva redan som det är, tänk då om vi börjar peka på hur sjukt det hela är.

Vi behövs!

– Men det är förstås enklare när man som sossarna kan mobilisera 250.000 valarbetare. Fast vad tusan, en SUF:are gör bergis lika mycket som 500 sossar tillsammans. Toppstyrda organisationer gör ju inte direkt folk engagerade, avslutar Viktor.

Det här blir den första valkampanjen på länge. Varför nu?

– Ja men det är ju solklart. Se på samhället. Det händer stora saker nu! Vi behöver finnas där nu, där på arbetsplatserna,. på skolor, gator, och i media om det nu går. Det känns lite som nu eller aldrig, det är dags för lite verkstad. Och dags att krypa upp ur källarhålorna och sluta se oss själva som lite speciella jämfört med "vanligt folk". Syndikalismen ska bli en folkrörelse!

Tänker ni uppmana till valbojkott?

– Det här har vi diskuterat länge fram och tillbaka. Vi har kommit fram till att nej, ingen bojkott. Vi ska försöka förmedla att: rösta, rösta blankt eller låt bli, det spelar ändå ingen roll, det som spelar roll är vad vi gör på gräsrotsnivå, tillsammans. Kanske är det lite fegt. Men en valbojkott måste ju vara ordentligt underbyggd om det ska ge effekt. Kanske kan vi nästa val, efter att SUF och SAC vuxit till sig, köra en bojkott.

Vad ska ni göra, rent praktiskt?

– Oj, en hel del. Men allt är på planeringsstadiet än så länge. Vi tänkte börja med en tjusig invigningsfest. Sen kommer skolpresentationer bli en stor del. Bokbord, torgmöten, gatuteater...

– Vi ska göra mycket! Så mycket vi orkar. Och vi ska ha kul också. Folk tänker att ska man förändra världen ska man vara surmulen slipsgubbe eller sunkig punkare. Alla kan förändra världen och det är kul att göra det. Det som är tråkigt är att bara löpa med.

Mira Ståål

Kontakta valkampanjen på e-post *valkamp@hotmail.com*

Danska REBEL – unga revolutionärer

Den danska revolutionära ungdomsorganisationen Rebel fyllde i september fem år, och har under den tiden stadigt växt till ungefär 500 medlemmar i 25 lokalgrupper. Även organisatoriskt och politiskt har organisationen utvecklats från en rätt kaotisk start. Organisationen kan sägas utgöra en bro mellan den "autonoma" vänsterrörelsen och de "traditionella" vänsterorganisationerna.

För samtidigt som Rebel kritiserar parlamentarismen från en revolutionär socialistiskt ståndpunkt, ställde Rebel-medlemmar i flera kommuner upp i kommunalvalet 18 november. Åtminstone en Rebelmedlem blev invald. Denna bredd inom Rebel beror på att organisationen har en ganska vid plattform, som bara innehåller tio punkter, vilka man ska acceptera för att gå med. Det finns till exempel ingen egen punkt om kvinnoförtryck.

Ett av de främsta tillgångarna för Rebel har varit tidningen Avanti, som trycks i upp till 30.000 exemplar och delas ut gratis till ungdomar, både i de städer där det finns lokalgrupper och genom centralt organiserade turnéer.

Skeptiska till ledare

Beslut fattas i organisationen genom två årliga landsmöten, där alla medlemmar kan delta. Däremellan träffas en landskoordinering med representanter från lokalgrupperna. Rebel är skeptiskt till ledarskap. De har en ganska lös struktur som ger plats åt spontanitet och lokala initiativ. Men samtidigt finns det centrala kampanjer, vilket är särskilt värdefullt för de mindre grupperna. Rebels lokalgrupper ingår i regionala nätverk, vilket sägs ha hjälpt särskilt nya grupper att komma i gång.

I våras antog Rebel en "politiskt plattform", ett ganska omfattande program som grundligt analyserar kapitalismen, behovet av ett alternativ och Rebels uppgifter. De slår fast att Rebels medlemmar ska gå in befintliga rörelser, inom miljökamp, facklig kamp och antirasism, och radikalisera dem och ge kampen ett antikapitalistiskt perspektiv. De försäkrar dock att det inte är frågan om någon slags infiltrering, utan bara ett deltagande i kampen på gräsrotsnivå. På det senaste landsmötet, i september, beslöt Rebel att prioritera kampen mot EU.

Och nu i november ställde alltså flera Rebelare upp i kommunal- och landstingsval. I det politiska programmet säger de å ena sidan att det kan ligga en fara i att revolutionärer blir korrumperade och mister kontakten med den verkliga kampen, när de hamnar i parlamentariska församlingar. Å andra sidan sägs det att parlamentarisk representation kan användas till att synliggöra vänstern och det socialistiska alternativet, ett vanligt argument från revolutionära marxister som ställer upp i val. Organisationen är alltså splittrad i synen på deltagande i val. Rebel rymmer också både medlemmar i politiska vänsterpartier, "autonoma" och anarkister.

0,9 procent av rösterna

Rebelarna ställer upp antingen på egna listor, tvärsocialistiska listor eller för Enhetslistan, som är en valallians mellan en rad partier till vänster om Socialistiskt Folkeparti, Danmarks motsvarighet till Vänsterpartiet. Förutom Rebel-medlemmen Mikkel Warming, som blev invald i Köpenhamns kommunfullmäktige på Enhetslistans lista, fick Rebel 0,9 procent av rösterna i Varde. Där ställde de upp under eget namn.

Henrik Alm

DEBATT, BERÖM & SKAMLÖSA PÅHOPP

Skriv (kort!) till Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm.
E-post: direkt.aktion@usa.net

Homofobi?

Fredagen 3/10 genomförde ett gäng unga "porrmotståndare" en aktion mot homoaffären "The Basement" på Söder i Stockholm. De unga tjejerna stod utanför affären i syfte att störa dess verksamhet och förföljde också en av dess anställda när han var på väg därifrån. The Basement är en videobutik där homosoxuella män kan träffas, huvudsakligen för att knyta tillfälliga sexuella kontakter. Oavsett vad man tycker om detta så torde alla sunt tänkande människor kunna enas om att frivillig sex mellan vuxna människor – oavsett kön – är dessas privata angelägenhet.

Dessa unga (feminister?) tycks inte ha förståelse för att homosexuella är en mycket undanskuffad grupp i samhället och att de inte har särskilt många mötesplatser. Det är svårt att tro att de som gör aktioner som denna har något annat syfte än att få ge utlopp för sin egen homofobi samt att försöka skrämma bögar från att leva ett så öppet liv som möjligt. Att sådana människor kan påstå sig tillhöra vänstern är obegripligt.

19-årig kille med pojkvän

SAC 1910-1922:

Pannkaksvändning omvärderas

1910 bildades Sveriges Arbetares Centralorganisation, den syndikalistiska fackföreningen i Sverige. Det första decenniet var fullt av kamp för att förbättra lönearbetarnas villkor, och för att få den nya organisationen att fungera. Men även världen utanför SAC och Sverige förändrades kraftigt. I november 1917, för 80 år sedan, skedde den ryska revolutionen. Den urartade revolutionen ledde även till ideologisk omprövning på hemmaplan.

Arwid Lund fortsätter här sin historiska berättelse om syndikalismen i Sverige. I den första delen (nr 3-4/97) handlade det om hur det socialdemokratiska ungdomsförbundet Ungsocialisterna upptäckte syndikalismen runt sekelskiftet.

SAC bildades under midsommarhelgen 1910, ett år efter den misslyckade storstrejken. Man kan säga att förberedelserna började redan i december 1909 i Skåne när en konferens i Svenska Träarbetareförbundet "kuppades" genom en stark ungsocialistisk närvaro. Konferensens uttalande blev inte det väntade: "Konferensen uttalar sig för omorganisering byggd på lokala samorganisationer med utträde ur respektive förbund".

Ny konferens bestämdes till slutet av januari 1910. På denna konferens togs med en rösts övervikt ett uttalande av Gustav Sjöström om att bilda en ny fristående organisation byggd på lokala samorganisationer.

Det är inte så konstigt att det var ungsocialister som stod för förslaget, inte heller att de kom ifrån Skåne. Dan Collberg, lärare och SAC-medlem, skriver angående den ungsocialistiska debatten om den ideala fackföreningens organisationsstruktur åren strax innan SACs bildande:

"Till en början stod Brand, utgiven i Stockholm och under inflytande av främst Albert Jensen, för industriförbundsprincipen. Den lokala samorganisationen, LS, som facklig grundenhet hade å sin sida förespråkare inom skånedistriktet".

Industriförbund eller lokal samorganisation

Vilken var då skillnaden mellan dessa båda perspektiv?

Ett LS organiserar alla arbetare på en ort oavsett yrke, vilket betonar den solidaritet som bör finnas inom arbetarrörelsen trots skilda yrken. I nuet ger ett LS goda stridsmöjligheter i gemensamma, lokala frågor, och i framtiden skulle ett LS kunna tänkas ha funktionen som politisk samordnare i gemensamma frågor och företräda konsumenternas intressen när det gäller distributionen av varor och tjänster.

Industriförbundsprincipen innebär att man organiserar alla i samma bransch, till exempel skogsindustrin, i egna strukturer för att kunna samordna kampen i nuet även utifrån de speciella förhållanden som råder inom olika branscher. I framtiden skulle dessa industrifederationer kunna samordna varje bransch´ produktion och de för produktionen nödvändiga relationerna med andra industribranschers federationer.

Syndikalismen skulle nu som främsta mål ha att genomföra socialiseringen och förverkliga socialismen. Och tankarna kring dessa blev konkretare än förut.

Båda principerna skiljde och skiljer sig dock från LO:s sätt att organisera medlemmar i yrkesförbund, vilket innebär att arbetarna på en arbetsplats splittras upp på en mängd olika förbund. LO:s princip splittrar på detta sätt arbetarrörelsen och gynnar inbördes tävlan och egoism inom arbetarklassen.

Färre medlemmar än väntat

Kort efter bildandet kompletterades också den nya organisationens LS-uppbyggnad med en industriell organisering med så kallade industri- eller branschförbund. Principerna stod inte i någon motsättning till varandra, utan gav tillsammans en flexibilitet åt den fackliga kampen. På detta vis tillfredsställdes även industriförbundsivrarna i Stockholm.

Medlemstillströmningen blev däremot inte så stor som väntat för den nya organisationen. Bristande ekonomiska resurser har nämnts i sammanhanget, men organisationen fortsatte ändå att växa lite för varje år. Och med tiden lossnade det ännu mer och tio år efter starten hade SAC 33.000 medlemmar.

Eget propagandaorgan

1911 fick SAC med tidningen Syndikalisten ett eget propagandaorgan till sitt förfogande. Syndikalisten speglade den livliga idédebatt som utmärkte den nya och unga organisationen. Den ideologiska debatten under 10-talet påverkades bland annat av den internationella syndikalistkongressen i London 1913. Här antogs Londondeklarationen – vilken kom att fungera som principförklaring för SAC efter det att 1916 års kongress beslutade att anta den som sin egen.

Liksom i Amiensförklaringen hos CGT står förhållandet till partipolitiken i centrum, tillsammans med den för syndikalister dubbla uppgiften "att på kort sikt kämpa för dagskrav och på längre sikt förbereda övertagandet av produktionsmedlen".

Ryska revolutionen

I och med den ryska revolutionen ställdes den revolutionära syndikalismen inför nya problem och insikter. Många vänsterradikaler i Sverige valde att följa sin revolutionära övertygelse helt och hållet och stödde förbehållslöst den ryska revolutionen. I de frihetliga organisationerna i Europa stod det emellertid klart efter en tid att Lenins revolution inte var deras, eller arbetarklassens. Men hur skulle de förhålla sig till detta faktum?

Dan Collberg sammanfattar: "Det räckte inte längre att beteckna sig som revolutionär socialist, syndikalismen som rörelse och lära måste befästas och klargöras ytterligare". Hur skulle man få med sig hela arbetarklassen och undvika statskupper som den i Ryssland? Och vad krävdes för att klara av att självförvalta det ekonomiska livet, att undvika den statliga terror som bolsjevikernas militarisering av arbetslivet innebar?

På ett internationellt plan besvarades dessa frågor med att den fristående (från bolsjevikernas Komintern) fackföreningsinternationalen Internationella Arbetarassociationen, IAA, bildades 1922. Namnet syftar medvetet bakåt till den Första Internationalen och vågar man säga det, till Michail Bakunin.

Konkretare vision

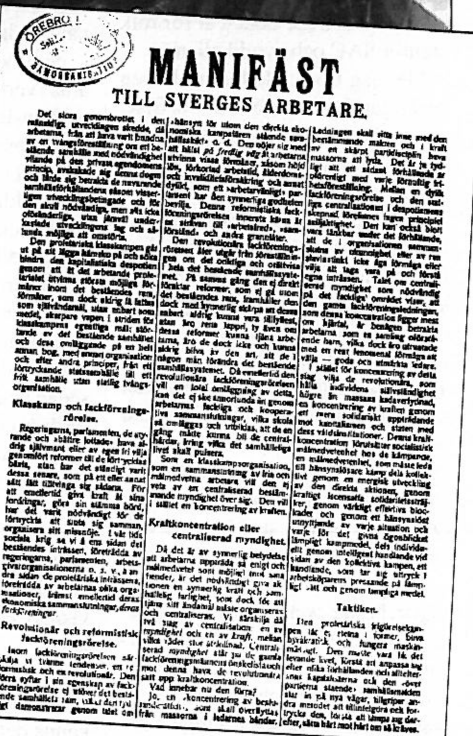
Ideologiskt innebar denna process en utvidgning och konkretisering av den syndikalistiska rörelsens mål. Fram till och med revolutionsåret 1917 hade målet mest haft en negativ, nedrivande karaktär: syndikalisterna skulle störta kapitalismen och på så vis bereda vägen för ett nytt samhälle. Debatten efter den ryska revolutionen, som kulminerade i en ny principförklaring för SAC 1922, gav målet en mer positiv karaktär. Syndikalismen skulle nu som främsta mål ha att genomföra socialiseringen och förverkliga socialismen. Och tankarna kring dessa blev konkretare än förut.

Tongivande bakom den nya principförklaringen var Rudolf Holmö (Holme då) och Albert Jensen. En av de största förändringarna låg i synen på revolutionen. Från att ha haft karaktären av en pannkaksvändning, fick den nu en mer gradvis karaktär, där "majoritetsproblemet" – det vill säga hur revolution ska bli

MANIFÄST
TILL SVERGES ARBETARE.

Ovan till vänster Gustav Sjöström, en av SAC:s pionjärer. Nedanför honom Rudolf Holmö, drivande i arbetet bakom SAC:s nya principförklaring 1922. Stora bilden: SAC:s konstituerande kongress. Till höger "Manifäst till Sveriges Arbetare", som spreds i endast tiotusental exemplar inför SAC:s bildande.

demokratisk genom att så stor del av arbetarklassen som möjligt ställer upp på den – inte var något problem eftersom samhället och dess innevånare successivt skulle "syndikaliseras".

Genom denna mer evolutionära, gradvisa, revolution menade SAC sig gå fri från den ryska revolutionens felsteg.

Historikern Lennart K. Persson skriver:

"Erövringen av samhället beskrevs med orden 'Undantränga, övervinna och ersätta'. Metoden härför bestod i att tillkämpa sig en ständigt utvidgad kontroll över de kapitalistiska företagen". Men naturligtvis måste medinflytandet, kontrollen och övertagandet tillkämpas med hjälp av den direkta aktionen, även om det nu alltså tänktes som en mer gradvis process.

Anledningen till att man mer än förut betonade det gradvisa förberedelsearbetet inför revolutionen, var att nya produktions- och fördelningsformer i samhället efter en revolution ställde höga krav på teknisk och ekonomisk insikt hos arbetarklassen. "Praktik, studier och en förening mellan handen och hjärnans arbete skulle lösa detta behov", skriver Persson.

"Enhetstanken"

SAC hade på 20-talet ännu inte övergivit "enhetstanken"; möjligheten att ena alla arbetare i samma fackliga organisation eller "klassorganisation" som det brukar kallas. Genom att ge mer tid och plats åt skolning och mognad hoppades organisationen nu alltså att möjliggöra en massans revolution underifrån.

Klasskampsperspektivet låg fast i grunden, men hade fått ett tydligare mål och ett lugnare, mer utdraget förlopp.

Och visst tänkte sig de fortfarande en slutlig strid, en punkt i historien då det "gamla" vräks undan – en revolution.

Edward Ramström, politiskt hemmahörande hos de liberalt sinnade "nyordnare" som 1952-53 skulle ändra SACs principförklaring så att revolutionen försvann tillsammans med klasskampen, skriver angående 1922 års principförklaring: "Den revolutionära dogmatiken fick stryka på foten för ett evolutionärt betraktelsesätt. Det definitiva genombrottet för den evolutionistiska uppfattningen kom med 1952 års principförklaring". Lennart K. Persson menar även han i sin bok att SAC antog en evolutionistisk (gradvis) syn på samhällsförändringen redan 1922.

Revolutionär anda

För mig står det ändå klart att andan inom SAC vid denna tid fortfarande var revolutionär. Vilket bland annat syns i att socialiseringskravet har en central roll i ideologin, ja, till och med stärktes jämfört med tidigare. Något som Ramström väljer att bortse ifrån. Och visst tänkte sig de fortfarande en slutlig strid, en punkt i historien då det "gamla" vräks undan – en revolution. Någon renodlad evolutionism var det inte tal om.

Själva den syndikalistiska utopin fick en väldigt konkret utformning i 1922 års principförklaring. Mycket tack vare Rudolf Holmös påverkan:

Visionens organisering

"Grundenheterna bestod av de industrivis formerade syndikaten (arbetarna på den enskilda arbetsplatsen), federationerna och departementen". "De principer syndikalisterna ville lägga till grund för samhällets politiska-administrativa organisering var av demokratisk och decentralistisk art", det vill säga "De förespråkade därför kommuner av en LS storlek som lämpliga enheter. Federerades kommunerna säkrades det nödvändiga samarbetet" (mellan de olika branschorganiseringarna på lokal, regionell och nationell nivå).

Eller annorlunda uttryckt: "SAC vill lägga förvaltningen över produktionsmedlen i producenternas händer genom att ersätta såväl stats-, som privat-, och bolagskapitalismen med en på arbetarnas industriella sammanslutning byggd produktionsordning, detta under intim samverkan med en genom fri överenskommelse mellan de Lokala Samorganisationer uppbyggd socialistisk förvaltnings- och distributionsorganisation".

Det ni.

Arwid Lund

recensioner

böcker blaskor skivor filmer

Mångfald i organisationen

Som själv insyltad i den syndikalistiska rörelsen kastar jag mig naturligtvis över den nya boken *Syndikalister*. Den består av 14 intervjuer med syndikalister och medlemmar i SAC, den ger en bild av hur syndikalister tänker om samtiden, om framtiden, deras syn på SAC och syndikalismen.

Jag har träffat de flesta intervjuade, vet ungefär var de står. En suffare och medarbetare vid denna tidning, Arwid Lund, tillhör också de intervjuade. Det är därför svårt för mig att göra en bedömning av hur intressant den här boken är för folk utanför SAC och syndikalismen.

Men jag tror i alla fall att boken ger en ganska rättvis bild av var SAC står nu inför tusenårskiftet, och det är inte en helt positiv bild. Vår ideologi är på nåt sätt både bred och smal på en gång, och olika syndikalister betonar helt olika sidor av den. Det framgår det med tydlighet vilken mångfald det finns i organisationen, eller, om man så vill – hur splittrad den är. Där en betonar arbetsplatskamp tycker en annan att närdemokratin är det viktigaste. Där en är aktiv i centerpartiet, betonar en annan revolution och socialism. Där en betonar vikten av att leva rätt, är en annan storrökande och snabbmatskäkande.

Den första delen av boken, kallad *vägar*, består av åtta intervjuer gjorda av Jonas Fogelqvist. Där får personerna berätta om hur de hamnade i syndikalismen och hur de ser på dagens SAC. Frågeställningen Fogelqvist ständigt återkommer till är synen på staten i dessa nedskärningstider. Under 80-talet tog ju högern mer eller mindre patent på statskritik, och deras framgångar var en förutsättning för att välfärden började skäras ner. I en i daglig verksamhet förankrad syndikalism leder detta till frågeställningar om syndikalismens ideologi – kan vi fortsätta kräva statens avskaffande, när det ju är staten som idag trots allt utgör motpolen till det rena marknadssamhället?

I den andra delen, kallad *utvägar*, diskuterar sex intervjuade framtidsvisioner. Anna-Klara Bratts val av intervjupersoner tillhör den mer storstadsbaserade politiskt radikala delen av SAC, som kanske inte behöver tampas med frågeställningen ovan i samma utsträckning. De ägnar sig mer åt politiska kamper och saknar ofta förankring i arbetsplatsbaserad klasskamp. Det är främst här som begrepp som anarkism och revolution förs in i samtalen.

Kanske utgör denna skiljelinje den främsta delningen av SAC. För mig känns det viktigt att dessa sidor lever i en skapande dialog med varandra, i ett utbyte av tankar och erfarenheter. Ibland känns det snarare som ett skyttegravskrig, där folk baktalar varandra och vägrar lyssna. Säkert är båda sidor att skylla för det. Den politiskt radikalare delen saknar insikter om villkoren för daglig klasskamp på lokal nivå, och den arbetsplatsbaserade delen förlorar lättare de socialistiska perspektiven. Till dessa hör till exempel centerpartisten Bengt-Göran Jansson, och en del andra för vilket SAC i första hand handlar om lokal självbestämmanderätt, medan de socialistiska idealen känns "utopiska".

Detta framgår alltså tydligt i boken Syndikalister. Och det är naturligtvis en förtjänst, eftersom det förmodligen speglar verkligheten.

Henrik Alm

Jonas Fogelqvist och Anna-Klara Bratt. Syndikalister. Federativs Förlag 1997.

Gråter, häpnar, hatar

Ny bok om europeisk flyktingpolitik med både engagemang och svart humor

Utan förvarning eller kompromisser sparkar belgaren Chris de Stoop in porten till Europas mörkaste källare, den vi dagligen passerar utan att egentligen reflektera över vad som händer därinne. Maskerad med pompösa rabatter skymtar den under vår väldiga borg, platsen dit de ovälkomna tas, där flyktingar söker skydd i minsta skrymsle medan hundpatrullerna cirkulerar.

Chris de Stoop älskades av systemet när han avslöjade internationella prostitutionssyndikat. När han nu skrivit om Europas flyktinghantering med samma glöd, är han avskydd.

Vrålen som ibland tränger upp genom golvet blir ljudeffekter i våra mardrömmar om natten, dränks i musik om dan.

de Stoops odyssé i flyktingarnas verklighet inger mig samma känsla som journalfilmerna jag någon gång under mellanstadiet satt och bleknade över, de med rädda ansikten bakom väggarna i en boskapsvagn, i ett tåg på väg till döden.

En känsla av att vara lurad, desillusionerad, kryper inpå mig.

Uppfinningsrikedomen är stor vad gäller att ta sig in i länder och sedan stanna kvar. Bland det värsta färdsätten kan nämnas att klättra upp i landningsstället på flygplan, där Chansen att överleva är försumbar. Men också de verkställande myndigheterna har sina knep: gränsfloder övervakas av tungt beväpnad polis och värmekameror, utvisade drogas, tejpas för munnen och kedjas fast vid bårar. Människor har kvävts, slagits ihjäl, hoppat av rusande tåg och dött i hjärtstillestånd. Europeiska företag passar dessutom på att göra profit på utvisningarna och anordnar charterflygningar för ickevälkomna.

Jag läser om flera avsnitt, gråter, häpnar och hatar om vartannat. Samtidigt finns styrkan i denna alldeles otroligt viktiga bok i de Stoops peronliga kontaktnät bland de papperslösa. Han berättar rättframt men ändå engagerat om splittrade kärlekspar (för ovanlighetens skull två killar), zigenarmammor och kravallande afrikaner.

Närvarande boken igenom finns också en svart humor, mycket byggd kring det absurda i kontrollsamhället, vilket gör läsningen uthärdlig. Vad beträffar motstånd, är bilden dyster.

Det är däremot tydligt att de Stoop vill se mer utav det. Ingen lätt match, då de papperslösa i stort sett saknar mänskliga rättigheter i vår lyckliga världsdel. Vi andra däremot har en hel del att bidra med.

Nina

Chris de Stoop. Utan Papper. Människohantering i dagens Europa. Ordfronts förlag 1997.

Revolutionär country – i grevens tid!

Den gamle sydstatsräven Steve Earl har släppt ett nytt album. Det handlar om typisk kopojke-rock, à la Lynnyrd Skynnyrd - dock med andra politiska förtecken.

Mest är det fråga om ensamt, vackert, tungt gungande gubbrock på väg mot solnedgången. Någon gång fräser det till, som i Green day-aktiga, "Here I Am", eller "N.Y.C". Några spår är rena ballader, med Earl i stort sett ensam med en gitarr. De är albumets stora behållning, med sina djupt personliga uttryck och klara sociala ställningstaganden.

Skivans inledande; "Christmas in Washington" är den absoluta höjdpunkten. Earl är här ledsen och arg över hur samhället utvecklats. Han är besviken på politiker och manar fram gamla hjältar för att inspirera till kamp. Smaka på följande rader:

"...There´s foxes in the henhouse, cows out in the corn.

The Unions have been busted, their proud red banner torn.

To listen to the radio, you´d think that all was well,

but you and I and Cisco know it´s going straight to hell

So come back Emma Goldman, rise up old Joe Hill,

the barricades are goin´ up, they cannot break our will..."

Dessa rader gör skivan till en klassiker. Att de uttrycks mot en bakgrund av lättillgänglig Country & Western gör det bara bättre. Fler lär kunna ta till sig detta än exempelvis en aldrig så politiskt korrekt Rage Against the Machine-platta.

Jag är förbryllad och förtrollad, frälst av frihetlig farmarrock!

NILS ANDERSSON

Steve Earl. El Corazón. Warner 1997.

En rejäl skakning

Det gamla förpunkade proggbandet Hela Huset Skakar har släppt en ny skiva, Ännu Mer, med 13 nyinspelade låtar. Skivan innehåller 38 minuter skrålande gitarriff och nästan lika många minuter skrålande skånsk sång.

Denna skivas musik handlar inte om att vara banbrytande utan att fortsätta i gamla utprövade spår. Sådan musik kan idag har sin nostalgiska poäng för vissa lyssnare och det kan även säkert få några betonghäckar att röra på sig på ett och annat 50-årskalas, men något vidare framgång kommer den inte få. Gammal rock'n roll är gammal rock'n roll, även om den aldrig dör...

Nu är det så att när jag recenserar skivor brukar jag ta betydligt mer hänsyn till dess politiska innehåll än själva musiken och så ska det bli även i detta fall. Men jag måste påpeka det svåra i denna uppgift: Lennart "Marke" Markebo är den drivande gestalten (låtskrivare, bas & sång) i Hela Huset Skakar. För er som inte vet är Marke den nyvalde förhandlingsekreteraren i SAC...

Höjdpunkten på skivan är låten "Hej hej, slå slå". Här syftar man på snutpackets favoritsysselsättning och låten är röjig och kul. Ännu Mer har också några bra texter angående bostadsbristen i Stockholm ("Hansson & Jansson bor hos Nilsson") och om den sitsen som invandrare befinner sig i ("Håll mig hårt"). Självklart får den gamla rådskommunisten Marke in några träffsäkra skott på kapitalet och låten "Örtendahl" avslöjar statens korrumperade ansikte och gungar gott i refrängen "för Gud och fosterlandet, och för hela folkets skull". Så var det med roset och nu är det tid för riset...

På den anti-sexistiska fronten kan man inte förvänta sig mycket från några övervintrade proggare, även om man önskar att det inte var så... Låten "Jag & min Magnum" (det är sant!) ska handla om en "avståndsförälskelse" med en militant feminist. Det är inte svårt att förstå att den förblir på avstånd när han "lägger (sina) ögon på en tjej", försöker "ha koll på (sin) best" och kallar henne för "tös"...

När det handlar om att hänga med in den radikala politiska debatten är låten "Våran hjälte" en väl underbyggd historia... Här gör man sig löjlig över (manliga) anarkister som ta aktiv del i kvinnokampen, bedriver en kamp mot Shell och är tvungen att ibland konfronteras med snutpackets övervåld.

Utav repressionsrädsla ger jag den ändå tre nedbrända Fullerstahus av fem möjliga!

KURT SVENSSON

Hela huset skakar. Ännu mer! Sista bussen 1997.

Entusiasm och besvikelse

Med mitt livs garanterat första ex av nya tidningen Darling i händerna står min entusiasm högt i tak. Layouten spöar Vecko Revyn med en stor spade och impar till och med en gammal läsare av Pop. Jag ignorerar huvudrubriken och fastnar för högra hörnets "Chokladpudding-stort test"

Va? Inget om kaloritabeller? Jag läser mer: "Claire Wikholm" Hmm, var är Heather Locklear?

En misstanke börjar växa: Kan detta vara en BRA tjejtidning? En jag kan ta med i badet utan att utsätta mig själv för drunkningsrisk?

Jag noterar snabbt att modebilder verkar vara lagstadgade inslag i blaskor i denna gengre och är snabbt framme vid kärlek och sexspalten. Det är här den avgörs, tänker jag. Slaget om mitt gillande. Är detta en porrliberal skittidning eller något bättre? Svaren på brevfrågorna kommer från månadens gästpsykolog, får mig att skratta högt och är samtidigt rätt elaka. På ett bra sätt.

"Sveriges 20 bästa kvinor" heter huvudartikeln. Och det är här jag börjar bli riktigt förvirrad. Bland kandidaterna finns prisessan Victoria med flera fogliga brackor blandade med Lilla My ("våga vara arg! Allt ÄR inte bra!") och feministen Nina Björk. Och bland bubblarna finns – Kommando Spice Girls. Några sidor bort finns "erotiska" dikter av en smått kukfixerad man och förra månadens babe, nån i Soundtrack of our lives, poserar i balaclava. Kvinnoförnedrande postordersidor på nätet får sig en känga och på redaktionssidan jämförs ironiskt kopplingen våldtäkter – förbud mot gang-bang-filmer med kopplingen incest – förbud mot föräldrar (!). Inte någon vidare verklighetsbaserad argumentation, speciellt som gang-bang-filmerna innehåller gängvåldtäkter.

Dödligt besviken lusläser jag sedan hela tidningen och finner att den antingen fallit platt i försöken att vara bred eller tror sig vara rebellisk och vågad när den sågar porrmotståmdare och hyllar aktioner mot porren i samma nummer. "Ööööhhh, kolla, jag skiter i alla och är kaxig som fan, jag är som Aschberg liksom fast tjej, La Camilla, typ!!!!"

Det luktar särartsfeminism och det var väl naivt att ens hoppas på annat från en tidning producerad för unga tjejer i vinstingivande syfte.

NINA

Darling. Nr 2/97.

Ett hjärta i jeans

Fem unga kvinnor från Umeå flyttade ihop i en lägenhet. På kvällarna satt de och pratade om sina liv. De märkte att trots att de var medvetna feminister som i flera år arbetat med aktioner mot sexismen så kunde de inte komma ifrån kraven på hur de skulle vara som kvinnor. Dels kändes de kvinnliga idealen jobbiga att leva upp till, dels skuldpålade de sig själva för att de inte struntade i att göra det.

Men värst var det när de gick i grundskolan. När de var mitt i det och trodde att de var ensamma om det. När de inte såg den överliggande strukturen. En marknad som tjänar pengar på vårt dåliga självförtroende.

De ville nå fram med detta till unga tjejer. För medan pojkars problem lyfts fram och debatteras så viftas flickors problem undan: Pojkars problem är politik, flickors problem är individuella, psykologiska.

De bestämde sig för att skriva boken de själva hade saknat.

Ett hjärta i jeans är därför en väldigt personlig bok. Varje kapitel börjar med samtal mellan författarna. Därefter följer intervjuer med tjejer och kvinnor i olika åldrar, brevväxlingar, dagboksanteckningar och korta noveller.

Boken är härligt befriad från klyschor. Alla berättelser är egna. Just därför känner jag igen mig. Alla berättelser är raka och osentimentala. Just därför gråter och skrattar jag mig igenom boken. Samtidigt.

Boken är indelad i olika kapitel och behandlar mycket mer än hur vi ser på oss själva och våra kroppar: Ett kapitel handlar tillexempel om vänskap och kärlek och ett annat innehåller texter om kreativitet och kraft.

Här finns historien om hur en självklar sexlust kvävs någongång i mellanstadiet. Historien om hur pirrigt det är att ligga i sin nya kompis famn och låtsas sova. Historien om storasystern som känner sig för liten för att vara storasyster.

Eller historien om den arbetande mamman som undrar hur man bär sig åt för att skapa en riktig familj av en enda mamma och en enda dotter.

Texterna illustreras av inscannade vardagsprylar, enkla teckningar och fotografier i rött skimmer, ofta mot svart bakrund.

Ett hjärta av jeans är en bok för kvinnor i alla åldrar. En bok där pappan och pojkvännen omnämns i små biroller och där kvinnan har huvudrollen.

Författarna åker nu runt på gymnasie- och högstadieskolor och pratar med eleverna om hur det är att vara tjej.

DHARANA FAVILLA

Ett hjärta i jeans. Fanny Ambjörnsson, Siri Ambjörnsson, Maria Jönsson, Emma Janke och Erika Sörensson. Alfabeta 1997

@ D.A VITTJAR NÄTET @

Frihetlig debatt

”Frihetlig Debatt” (FD) heter en sida som har som syfte att upplåta plats för debatt mellan personer med anarkistisk, syndikalistisk, autonom, rådssocialistisk och annan närbesläktad ideologi. Debattsidan har fungerat någorlunda bra sedan början av hösten och nu har debatten mognat något och i vissa frågor nått längre än grundkursen i pajkastning och programförklaringar. Just nu pågår bl.a. en debatt om våldsanvändning i kampen. (”Livstilism” och ”politisk korrekthet p.k.)” diskuteras också, på ett mer eller mindre intressant sätt. Då och då dyker auktoritära socialister (marxister) upp i inläggen. Deras inlägg och de olika svaren från de frihetliga ger en ganska bra inblick i skillnaderna mellan marxister och mer anarkistiska aktivisters ideologi.

Som en systersida till FD har alldeles nyligen debattsidan ”Revolutionär Feministisk Debatt” (RFD) lagts upp. Där har debatten tyvärr inte ännu lämnat frågan om en sån sida verkligen behövs (suck!). Självklart behöver den frihetligt socialistiska rörelsen ett forum för debatt om antisexism och feminism. RFD är ett bra försök i den vägen. Om den skall lyckas hänger på DIG.

Så vässa tangentbordet och bidra till att vår rörelse och ideologi stärks!

Besök debattsidorna på:

http://books.dreambook.com/frihetlig/debatt.html”>http://books.dreambook.com/frihetlig/debatt.html

http://books.dreambook.com/paratax/rfd.html”>http://books.dreambook.com/paratax/rfd.html

NILS ANDERSSON

Anarkister i Afrika

En bra startpunkt för kontakt med den anarkosyndikalistiska rörelsen i Afrika är Workers Solidarity Federation -South Africas hemsida. Förutom WSF:s principförklaring och övriga ideologiska material publiceras texter ur den afrikanska upplagan av tidningen Workers Solidarity på denna sida. Tidningen kommer ut ett par gånger om året och ger en anarkistisk analys av läget i Sydafrika och Afrika i sin helhet, vilket är spännande och intressant.

WSF har också länkar till andra anarkosyndikalistiska organisationer som Awareness League i Nigeria och IWW i Sierra Leone – utmärkt för den anarkistiske nätsurfaren.

Besök de sydafrikanska anarkisterna på:

http://www.geocities.com/CapitolHill/7017/index.html.”>http://www.geocities.com/CapitolHill/7017/index.html

NILS ANDERSSON

Fängelsevillkor i USA

Den amerikanska vänstern är aktiv på nätet. På följande hemsida kan man hitta aktuell information om förhållandena i de amerikanska fängelserna. Några fakta ur högen: 90.000 kvinnor sitter i fängelse i USA. Enbart i Kalifornien sitter 600 kvinnor inspärrade för mord på män som misshandlat dem, samt det sjuka faktum att straffet för att döda en misshandlande man är dubbelt så långt som för att misshandla en kvinna till döds.

www.igc.apc.org/justice/prisons/issues/

Webplatsen är en del av IGC, Institute for Global Communication, som är en samlingsplats för en massa vänstersinnade amerikanska organisationer. IGC hittar man på:

www.igc.org/igc/index.html.

LARS JOHANSSON

KRÖNIKA

Jag säger bara NEW JERSEY...!!!

Kände du av börskrisen i Asien? Var du tvungen att flytta alla dina pengar till ett annat ”säkrare” konto? Eller funderade du överhuvud taget på vad detta skulle få för följder, eller OM det skulle det bli några?

Nej, jag tänkte väl det. Jag gick omkring i några dagar och tänkte på det, faktiskt. Jo, jag undrade VEM som berörs av sådana här saker, om vem som flyttar sina pengar, sliter sitt hår och har ångest. Vilka som känner att det här kan komma att förändra deras liv, som har mardrömmar om natten om räntor och procent, som diskuterar det här med likasinnade.

Trots att jag inte har någon själv, kunde jag inte undgå att se på TV, vilket kaos som rådde på börsen främst i Tokyo men även i New York, Stockholm och andra städer runt om i världen under ”krisdagarna”.

Men allt det kändes ganska främmande för en studerande arbetarklasstjej från förorten. Någon av dessa berörda människor skulle jag aldrig träffa.

”Kvinnor utför 75 procent av allt arbete i världen. De producerar 45 procent av alla föda på jorden. Ändå får de endast 10 procent av de globala inkomsterna och 1 procent av all egendom”.

Fakta om hur snett vårt ”välfärdssamhälle” är och hur det egentligen står (s)till på arbetsmarknaden i den kapitalistiska världsordningen, skjuts in i mitt huvud likt hagel, där jag sitter på X 2000 och läser ”Det eviga kriget mot kvinnan“.

Nyliberalismen breder ut sig och får mig att vilja spy. Spy på alla dessa jävla pampar. Om man bara fick tillfälle...

In i vagnen kliver tre kostymklädda män och slår sig ner snett mitt emot mig. Jag och min fyrbenta vän Marcos tittar upp och möter besvärade blickar.

– Förbannade SJ att alltid krångla till det och boka fel. Så blev man förvisad till BOSKAPSVAGNEN!!!

Jag vet inte om jag ska skratta eller gråta.

På deras göteborgsdialekt förstår jag att jag kommer att bli tvungen att stå ut med dem i cirka två timmar till. Jag plockar upp min freestyle, men självklart funkar den inte och jag inser att jag inte kommer att slippa höra deras konversation.

Marcos lägger sig till rätta och slumrar till och jag försöker följa hans exempel.

– ...kapitalförvaltning...

”Vem bryr sig?” tänker jag trött. Jag har ändå bara en hundring kvar att surt förvalta.

– ...men det går faktiskt att göra sig en hacka på raset...

– ...flytta kapitalet till New Jersey...

– Javisst, glöm Schweiz... det är ute.

Jag kan inte sova. Tar upp mitt senaste ex av Direkt Aktion som jag läser med tidningen vänd åt deras håll. Nyfikna blickar.

”Är hon en sån där kommunist?”

Jodå, man ser vad de tänker.

De vänder sig mot varandra och fortsätter deras OTROLIGT intressanta diskussion.

– Nu kan man ju inte bara slippa undan hela skatten, utan även MOMSEN! Och då tjänar man ju 25 procent mer på alla investeringar. Jag säger det bara en gång till alltså... NEW JERSEY...!!!

Min mage kurrar och jag tar upp min färdkost: två bananer. Jag delar dom med Marcos. Hmmm... måste låna pengar av min mamma när jag kommer fram.

– ...omsättningen som bara stiger... 13 procent framåt.... ha ha ha, och det blir ju några hundra tusen...

När jag byter i Herrljunga är jag överlycklig över att få sätta mig på ett gammalt ruckligt tåg som dunkar, skakar och tjuter. Det kränger hit och dit. Jag pustar ut och lutar mig bakåt i den hårda stolen. Det är bara jag och Marcos i vagnen. Ingen som pratar oavbrutet och mina tankar flödar fritt.

Jag hade rätt; jag fick aldrig träffa någon av dessa människor som fick dödsångest av börsraset. Jag undrar; vilka är de?

Jag slumrar till och min sista tanke hänger kvar tills jag vaknar: ”Förbannade SJ, så blev man förvisad till kapitalisttåget...!”

JEANETTE HANZON

Hur ser vi på det här med fascismen egentligen???

Redaktionen ger sin syn på saken.

Fascism är allt ont i vårt samhälle i koncentrerad form. Fascismen är en uttalad maktfilosofi; auktoriteter och hierarkier ses som något gott, inte bara nödvändigt. Goebbels, nazisternas propagandachef skrev: "Nationalsocialismen har aldrig haft en doktrin i den bemärkelsen att problem eller detaljer har diskuterats. Den har eftersträvat makten". Och "Vi har visserligen haft ett begrepp om det nya Europa, men om vi kläder det i ord så väcker det genast fiendskap mot oss och ökar motståndet. När vi väl får makten så ska man få se".

Både fascismen och nazismen är i mindre grad enhetliga, teoretiskt utvecklade ideologiska system. Det är makten och den brutala handlingen som i hög grad är det centrala. Idémässigt kretsar den mer kring vissa grundläggande karaktärsdrag och åsikter, även om fascismen är mer teoretiskt enhetlig med sin korporativism än nazismen. Även rasbiologin skiljer dem åt. Fascismen var, åtminstone inte till sin början, rasbiologiskt inriktad. Men gränsen är flytande, och nedan kommer vi att behandla fascism och nazism som samma sak.

Hur själva sammanfogandet av de olika karaktärsdragen ser ut varierar över tiden och med samhällsklimatet. Men ytterst är det makten de vill ha, med vilka medel som helst – både fascismen och nazismen är våldsglorifierande rörelser och ideologier.

Patriarkalisk och rasistisk

Men över till fascismens och nazismens grundläggande åsikter:

Fascismen/nazismen är patriarkalisk. De förutsätter kvinnors underordnande gentemot män. Den goda kvinnan skall hålla sig i hemmet och föda (ariska) barn. Mannen är kärnfamiljens oinskränkte ledare och hjärna. Familjen motsvarar nationen i den privata sfären och fadern/patriarken motsvarar führern.

Fascismen/nazismen är homofobisk och menar att heterosexualiteten är "naturlig" och biologiskt "sann".

Fascismen/nazismen är rasistisk. Nazismen gör idén om olika "raser", rasåtskillnad och deras gradering till grundbulten i sin ideologi.

Fascismen/nazismen är nationalistisk. "Ein volk, ein Reich, ein führer", sade man i Tyskland på 30-talet. Nationalstaten kopplas ihop med illusionen om att varje nation är eller bör vara "rasmässigt" likartad, något som inte existerat sedan människan lärde sig att gå. Nazismen menar att en gemensam folksjäl utgår från den inbillade biologiska enheten.

Fascismen älskar staten, förkroppsligad i den starke ledaren – führern. Varken demokratin eller skenvarianten vid namn parlamentarism är något för fascisten/nazisten. Goebbels skrev 1928: "Vi inträder i riksdagen för att i demokratins vapenarsenal förse oss med dess egna vapen. Vi blir riksdagsmän för att lamslå Weimar-andan med dess egen hjälp. Om demokratin är så dum att den för denna björntjänst ger oss fribiljetter och dagtraktamenten så är det dess egen sak".

Kapitalistisk

Fascismen/nazismen är kapitalistisk trots att den och nazismen säger sig vara nationalsocialister; fascismen vill nämligen att kapitalägare och arbetare sitter i samma korporationer och beslutar "gemensamt" – de förtryckta ska alltså samarbeta med sina förtryckare – utan att den grundläggande uppdelningen mellan de som äger och inte äger upplöses. Klassamarbete på den starkes villkor. Korporativismen förutsätter dessutom en beslutsgång som går uppifrån och ner.

Fascistiska regimer har genom historien samarbetat alldeles förträffligt ihop med storföretagen – kapitalisterna har i sista hand sett dem som ett försvar mot den revolutionära vänsterns hot mot den bestående (o)ordningen.

Centrala ord bakom åsikterna om samhällets konkreta utformning är hierarki, auktoritet och makt. Där den vita, heterosexuella, medel-/överklassmannen är den överordnade, som äger rätten att definiera världen efter sina egna intressen.

Alla dessa drag känner vi igen från vårt "demokratiska", parlamentariska samhälle. Vi kan därför inte se på fascismen och nazismen som isolerade företeelser. Tvärtom kan fascismen och nazismen ses som en möjlig reaktionär mobilisering när det bestående samhället är i kris och priviligierade sociala gruppers intressen hotas. Idag i Sverige 1997 är det framför allt medelklassens vita män som mobiliserar och låter sig mobiliseras. Men om hotet från vänster skulle öka så skulle även överklassen se fördelar i fascismen.

Fascism är att göra förtrycken till ideologi och uttalad praktik. Och som sådan tecknar den en totalt motsatt bild av det önskvärda samhället jämfört med anarkismen, syndikalismen och den frihetliga socialismen.

Däremot kan man inte säga att varje person som omfattar någon form av rasism, sexism eller klassamarbete är fascist. Då blir definitionen för vid. Fascistoid eller fascistiska drag är i så fall bättre ord. Var gränsen går mellan fascistiska drag och ren fascism, eller hur den perfekta definition av fascismen ser ut, är omöjligt att svara på.

Folkligt motstånd

I det praktiska antifascistiska arbetet är det knappast heller nödvändigt att ha en för alla tider given definition. Vad det handlar om är istället att analysera rörelser, politiska grupperingar och själva det överstatliga polissamhälle som håller på att ta form i nuet, utifrån de karaktärsdrag som nämnts ovan.

Beskrivningar av fascismen bör ta fasta på hur dessa karaktärsdrag konkret samverkar inom en och samma rörelses eller grupps ideologiska system. På så sätt anpassas motståndet efter den faktiska verkligheten. Olika former – teoretiskt såväl som praktiskt – av fascism eller fascistoida rörelser i samhället kräver olika motstrategier.

Med en inskränkning. Det måste vara ett folkligt motstånd. Priviligierade grupper i dagens samhälle hotas inte själva av fascismen, men det gör homosexuella, vänstersympatisörer, kvinnor, mörkhyade och handikappade, utan ekonomisk och politisk makt.

Priviligierade grupper har självklart inte samma intresse av att göra något åt en fascism som sparkar neråt, som de förtryckta grupper som blir sparkade på. Så enkelt är det.

Omvänt är varje slag mot dagens sexistiska, rasistiska och kapitalistiska samhälle ett slag mot den jordmån som fascismen behöver för att överleva. Och, återigen; det är slag som bara en folklig mobilisering kan utdela – en grundläggande, samhällelig förändring till det bättre kan aldrig fås genom ombud och parlament.

★

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är att förverkliga den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet (utdrag ur SUF:s principförklaring)

SUF är emot alla förtryck. Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, industriella och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innbär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 6507
113 83 Stockholm
tel: 08-15 58 57
suf_sog@hotmail.com

SUF:s Internationella Kommitté
ik_suf@hotmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Malmö)

SUF-Luleå
Box 11078, 976 27 Luleå. E-post: suf_lule@hotmail.com
www.members.tripod.com/^ ^suf_lule

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1, 903 31 Umeå. Tel: 090-12 100. E-post: suf_ume@hotmail.com

Ljusdals Unga Syndikalister (LUS)
c/o Ljusdals LS, Box 176, 827 00 Ljusdal. E-post: ljusdals_ungsyndikalister@usa.net Hemsida: www.geocities.com/capitolhill/lobby/5204

Falu Ungsyndikalistiska Klubb (FUSK)
c/o Falu-Korsnäs LS, Trotzgatan 32-34D, 791 71 Falun. Tel: 023-26 354

Anarkosyndikalistisk Ungdom (ASU)
Box 633, 801 27 Gävle. Tel: 0740-18 39 71
E-post: asu_gavle@hotmail.com

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS, Box 246, 811 23 Sandviken. Tel: 026-25 90 09

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS, Sysslomansgatan 13, 753 11 Uppsala. Tel: 018-69 46 89

Syndikalistisk Ungdom Roslagen (SUR)
suf_roslagen@hotmail.com
(Kontaktas i övrigt via Samordningsgruppen)

Fria Radikaler i Karlstad (FRIK)
c/o Karlstads LS, Brogatan 14, 654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika. Tel: 0570-103 07 E-mail: suf_arvika@hotmail.com
www.sufarvika.base.org

Revolutionära Unga Syndikalister (RUS)
c/o Västerås LS, Norra Ringvägen 28, 722 15 Västerås. Tel: 021-13 26 87 E-post: suf_aros@hotmail.com Hemsida: www.geocities.com/capitolhill/lobby/2722

SUF-Enköping
c/o Enköpings LS, Tullgatan 7B, 745 35 Enköping. Tel: 0171-298 00.

SUF-Eskilstuna
Box 12022, 630 42 Eskilstuna

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS, Bergsundsgatan 10 nb, 117 37 Stockholm. Tel: 08-658 62 69 E-post: suf.sthlm@hotmail.com
www.geocities.com/CapitolHill/4811

Syndikalistisk Ungdom Gotland (SUG)
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D, 621 47 Visby. Tel: 0498-21 31 83

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009, 600 40 Norrköping. Tel: 011-13 18 55

SUF-Linköping
c/o Linköpings LS, Box 543, 581 07 Linköping

SUF-Göteborg
c/o Syndikalistiskt Forum, Heurlins Plats 15, 413 01 Göteborg. Tel: 031-711 23 04. E-post: suf_gbg@hotmail.com

Borås Ungsyndikalister (BUS)
Box 242, 503 09 Borås.

SUF-Alingsås
suf_alingsås@hotmail.com
(Kontaktas i övrigt via Samordningsgruppen)

SUF-Kungsbacka
sufkba@hotmail.com

(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Halmstads FASA av SUF
c/o Sundance, Klammerdammsgatan 5, 302 42 Halmstad. Email: suf_hstd@hotmail.com
www.geocities.com/CapitolHill/5208

SUF-Jönköping
c/o Jönköpings LS, Box 190, 551 13 Jönköping. Tel: 036-12 62 36

Oskarshamns Anarkosyndikalister (OAS)
Box 4011, 572 91 Oskarshamn.

SUF-Västervik
(kontaktas via Samordningsgruppen)

Kalmar Autonoma - SUF
Box 229, 391 22 Kalmar. E-post: kasuf@usa.net

SUF-Karlskrona/Björkholmen
Hantverkargatan 29B, 371 30 Karlskrona. E-post: suf_kna@hotmail.com
www.geocities.com/CapitolHill/3734/index.html

SUF-Helsingborg
E-post: suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Hässleholm
Box 2027, 281 02 Hässleholm.

SUF-Lund
c/o Wapiti, Bunkern Sankt Jörgens Plats, 224 60 Lund. E-post: suf_lund@hotmail.com
www.members.tripod.com/~suf_lund

SUF-Malmö
c/o Malmö LS, Box 17575, 200 10 Malmö. Tel: 040-12 61 78

SUF-Trelleborg
(kontaktas via Samordningsgruppen)

På dessa orter finns det kontaktadresser:

SUF-Östersund
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Österfärnebo
c/o Österfärnebo FHSK, Box 23, 810 20 Österfärnebo. E-post: a_world@hotmail.com
www.geocities.com/capitolhill/lobby/8425

SUF-Trollhättan
(kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Uddevalla
(kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Ystad
(kontaktas via Samordningsgruppen)

Prenumerera!

Prenumerera på Direkt Aktion, nu! En sex-nummers-prenumeration kostar 80 kr. Använd talongen, eller sätt in stålarna på Kulturföreningen Direkt Aktions
Postgiro 64 99 67 - 7

- ☐ Jag vill prenumerera på D.A. 6 nr 80 kr.
- ☐ Jag vill ha mer information om SUF
- ☐ Jag vill beställa följande gamla nr .... för 10 kr st. inkl. porto.

NAMN ______________________

c/o ______________________

GATA ______________________

ADRESS ______________________

TELEFON ______________________

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM